

АНЯ СНОУ
СЪДБОНОСНО ЖЕЛАНИЕ

chitanka.info

ГЛАВА 1

Студената сутрин не попречи на Джон да излезе от дома си и да тръгне към плажа. Сутрините му бяха почти едни и същи, изпълнени с повтарящи се действия. Всяка една от тях започваше с разходка, беше нещо като навик. Харесваше му, можеше да помисли, да остане сам. Харесваше му вятъра да роши косата му, да вдишва прохладен въздух. Харесваше му и това, че хората все още не бяха излезли, всичко бе притихнало и спокойно. Живееше в голяма и просторна къща, която бе красива, но и някак студена. А Джон — е, той бе човек, който обичаше водата, океана. Нещото, което съпътстваше живота му, бе самотата. Въпреки че си имаше почти всичко, което обича, бе самотен. Почувства ледения полъх на океана, и с усмивка продължи да върви и да мисли за изминалия ден. Студенината, която идваше от синята шир, сякаш го приветстваше.

* * *

От няколко дни Вей се намиреше в неизвестния град. Бе дошла наскоро, но така и не бе запомнила името на града, където се бе настанила. Може би за постоянно. Искаше да избяга от сестрите си, но не знаеше къде точно. И тогава бе видяла този град и й бе харесал. Събрала бе багажа си и бе дошла тук. Сега й харесваше, особено това, че нямаше връзка с миналото. Имаше чувството, че не само миналото е изчезнало, но и същността й. Най-накрая бе сигурна в нещо, а то бе, че вече щеше да живее като човек. Взе си леденостуден душ — водата й харесваше такава, караше я да се чувства истинска. След което се приготви и излезе от къщата. Хората не й обръщаха внимание, за което бе щастлива. Не искаше същността й да привлича излишни погледи. Копнееше да бъде повече човек, отколкото съществува, което в действителност беше. Толкова дълго бе мечтала да бъде обикновена, да

се слее със заобикалящите я хора. Да стане една от тях, поне в техните погледи.

Слънцето, което тъкмо бе изгряло, веднага стопли кожата ѝ. В ума ѝ в момента бе единствено това, колко обикновена бе в момента, колко се чувстваше човек точно сега. Вейа пое по една от близките улици. Трябваша ѝ нови дрехи, а и искаше да се разходи.

* * *

Джон бавно и уверено влезе в хола. Семейството му бе там, но той все още се чувстваше странно, като аутсайдер. Сякаш това не бе неговото място. Не и с тези, с които трябваше да бъде. Бе вечер, навън всичко бе тъмно, нямаше много хора. Навсякъде бе притихнало, всичко бе обгърнато от тишината, която толкова му харесваше. В следващия момент майка му го погледна и го покани с усмивка на лице:

— Ела, Джон, с баща ти имаме да ви казваме нещо.

Джон се намръщи, но изпълни молбата. Седна на дивана до брат си и попита:

— Какво е това, което искате да ни казвате?

— Да, давайте по същество, че Джони ще ходи до брега. Отново — намеси се брат му.

— Млъкни, Майк — изсъска му Джон.

Точно преди Майк да реагира на заповедта и двамата отново да се скарат, баща им се намеси.

— Престанете, няма да се карате и да спорите. Нито сега, нито в бъдеще.

Двамата мъже въздъхнаха, но кимнаха примирени.

— Хайде, скъпа, кажи им — обърна се баща им към майка им.

Жената се усмихна щастливо и сподели със синовете си.

— С баща ви заминаваме на почивка.

— Какво?! — извика Майк и се изправи. — И ще ме оставите тук с него? Та той ще ме побърка. Това е пълна катастрофа! Не можете да го направите.

Джон последва примера на брат си и се изправи.

— Той — започна Джон и посочи брат си — ще ме докара до психически срив. Моля ви се, с този не може да се живее. Имайте

милост.

Родителите им местеха погледите си от единия си син на другия. Беше им доста трудно да не се засмеят, гледайки ужасените им физиономии. Трябваше да признаят, че Джон и Майк бяха пълна противоположност. До преди няколко години Джон обичаше да излиза по клубовете и да се забавлява, но не и сега. За сметка на това Майк никога нямаше да се откаже от любимите си купони. А щом в къщата останеха двамата, Майк се опитваше по всякакъв начин да подлуди поголемия си брат. Баща им се изправи и твърдо заповяда:

— Джон, Майкъл! Седнете си на местата!

Двамата седнаха с недоволни изражения на лицата. Баща им също седна и като прегърна жена си, продължи:

— С майка ви ще ходим на почивка. Заслужихме си я, а вие трябва де се изтърпите някак си.

— Къде ще ходите? — тихо попита Майк.

Смеейки се, баща им отсече:

— Няма да ви кажем! Не искаме да ни се появи някой от вас с молби да го избавим от другия. Забравете!

Джон свъси вежди, а Майк изсумтя. Двамата се спогледаха с ужас.

— Наистина ще ме побърка — посочи брат си Джон.

— Кой кого? — попита саркастично Майк. — Той ще ме побърка.

— Кога тръгвате? — с въпроса си Джон игнорира досадния си брат.

— Утре рано сутринта — отвърна баща им.

— Супер, става все по-хубаво.

Наблюдавайки спора им с усмивка, баща им умиротворително ги подкани:

— Нека да вечеряме без никой да побърква когото и да е.

Момчетата се надигнаха мълчаливо. Джон прекара вечерта със семейството си, а когато всичко навън съвсем притихна, облече якето си и тръгна по пустите улици на огромния град. Искаше да остане сам, да помисли за бъдещето си.

Стигна до океана. Плажът бе самотен и той тръгна бавно по него. Беше му студено от прохладния въздух, но това не му пречеше. Единственото важно нещо бе да намери спокойствие. Спря се, загледан

в океана, и замислено си пожела „Искам да я намеря!“. После продължи своята самотна разходка.

* * *

Вея бе прекарала цялата вечер сама в новия си дом. Не чувстваше умората от миналия ден, не чувстваше почти нищо. Останало бе усещането за водата, за това, че трябва да е някъде другаде. Да бъде онази, която трябваше да бъде. И за първи път, откакто бе дошла, реши да отиде до плажа и както преди да почувства океана.

Бързо облече черни дрехи и тръгна. Улиците на града бяха безлюдни и това ѝ харесваше. Не се боеше от опасностите на нощта, можеше да се грижи за себе си, а и никой нямаше шанс срещу това, което беше тя. Не усещаше студа, бе привикнала към него. Чувстваше само порива да е близо до водата.

Когато стигна до плажа, започна да върви толкова близо до водата, че тя често достигаше и почти заливаше краката ѝ. Стигна до най-отдалечения му край и седна на пясъка. Загледа се във водата и потънала в спомени от миналото ѝ, пропусна да забележи непознатия мъж, който също като нея се разхождаше из пустия плаж. Той също не забеляза скритата от тъмнината жена. Все още бе развълнуван от оформилото се в душата му съкровено желание — да намери подходящата за него жена, затвори очи и повтори в съзнанието си „Искам да я намеря!“. Не очакваше, че някой ще чуе зова му, но имаше нужда да го отправи с цялото си сърце.

Тогава Вея първо го усети, а после някъде в главата си чу и желанието му. И сега, след като го бе чула, трябваше да го изпълни.

Погледът ѝ се спря на открития се мъжки силует и побърза да се скрие зад една скала. От прикритието си се загледа в мъжа, който го бе изрекъл. Изчака го да си тръгне, а една сълза се търкулна бавно по бузата ѝ. Не можеше да повярва, че това ѝ се случваше. Искаше да е човек. Искаше природата ѝ да не бе такава. И за малко бе повярвала, че това е възможно, но явно това, което беше тя, не можеше да си отиде просто така. И след като бе чула желанието на този мъж, трябваше да го изпълни, каквото и да ѝ струваше това.

Все още не знаеше какво означава „Искам да я намеря!“, но щеше да разбере. Както щеше да научи кой по-точно бе непознатият и защо го бе направил. Тя седна на пясъка, хвана лицето си с ръце и се остави на шума от вълните да успокои създанието в нея. Можеше да го пусне на свобода, но ако го направеше, това нямаше да доведе до нищо хубаво, нито за нея, нито за другите хора.

ГЛАВА 2

Вея бе седнала на дивана в празната си къща. Не бе свикнала да живее в самота и тишината я побъркваше. Но колкото и да ѝ бе трудно, нямаше да се върне у дома. Не можеше да погледне сестрите си в очите, не и след това, което ѝ бе причинено. Вея набързо бе решила, че не може да остане там с тях, въпреки че това бе семейството ѝ. Не можеше да каже, че не ѝ липсваха, но и не мислеше скоро да се върне, или да говори с тях.

Затвори очи, усещаше вятъра, който влизаше през прозореца нежно да милва лицето ѝ. Усещаше океана така, сякаш бе близо до нея. А с това почти физическо усещане на океана, ненадейно в съзнанието ѝ изникна прихваната от нея мисъл: „Искам да я намеря!“. Кой искаше това от нея? И изобщо дали знаеше какво е направил?

В тъмнината Вея не бе успяла да види лицето му, не знаеше как изглежда, кой е този мъж и защо иска това. Не можеше да повярва в каква каша се бе забъркала. Но желанието си бе желание и тя бе длъжна да го изпълни.

След малко успокои всичките си сетива и се остави сънят да я завладее. А докато сънуваше, спомените ѝ я нападаха.

Намираще се при сестрите си, на родното си място, заобиколена от всичко, което обича. Само че дори и от спомените болеше и то много.

* * *

Джон лежеше в леглото си, изпълнен с ярост, единствената емоция, която владееше цялата му същност. Брат му — най-дразнецното същество на земята, което можеше да му се падне за роднина, бе увеличил звука на CD-то и в цялата къща кънтеше рок. Джон обичаше този стил музика, даже го обожаваше, но не и в седем часа сутринта. Просто беше немислимо. Това бе час, в който хората

спяха, или се приготвяха за излизане по всекидневни задължения. Не се опитваха да влудяват роднините си.

Стана и тръгна по следите на шума. Знаеше, че от първата минутка, в която родителите им ги нямаше, скъпия му брат щеше да започне операция „Подлуди Джон за нула време“. След секунди видя брат си, както майка го е родила, да си танцува из кухнята и да си приготвя закуска. Джон се подпря на стената срещу него и го погледна навъсено.

— О, братленце — каза развеселено брат му, когато го забеляза.

— Майк — процеди през зъби Джон, — родителите ни тръгнаха само преди няколко часа. Легни и си доспи.

— О, я стига старче, къде ти е духа за забавление? — заяде се Майк.

— Където ще си и ти след малко... на улицата — заплаши Джон.

Майк се намръщи. Не че го интересувала заплахите на брат му, беше им свикнал, а и можеше да се каже, че живееше само за да го дразни. Но колкото и номера да му погаждаше, все пак искаше брат му Джон да е щастлив. Това беше тайна, която Майк винаги бе пазил в себе си.

— Стига, братко — примирително повдигна рамене Майк.

Джон се поизправи и тръгна към стаята си. Трябваше да вземе душ, да се облече и да излезе. Не можеше да стои с брат си в момента, иначе съвсем щеше да полудее, а това никак не бе добре — бе едва първия им ден сами.

— Джон — повика го Майк.

— Какво? — попита бързо той, без да се обръща.

— Нищо — отговори Майк.

Вече се бе сетил накъде се е запътил брат му. Не искаше да го спира, нямаше да му каже нищо, просто щеше да го остави на мира. Въпреки че събуди Джон, той не намали музиката, продължи да танцува и да приготвя закуската.

Джон затвори вратата на стаята си и се облегна на нея. Колкото и да искаше да накара брат си да има някакво уважение към него, това нямаше да се случи. Все пак двамата бяха семейство и държаха един на друг. Затвори очи и опита да се успокои. Не можеше да повярва, че Майк бе толкова нахален. Няколко секунди обмисля дали да прати брат си по дяволите и да си потърси къща, за да се изнесе, или просто да го

търпи. Реши, че не може да го остави сам и че ще се опита да свикне с положението.

Влезе под душа и остави водата да отмие от душата му все още бушуващия гняв. И това наистина помогна. Вече не се чувстваше ядосан, даже не усещаше нищо. Бе напълно лишен от чувства. След като се облече в дънки и черна риза се запъти към кухнята. Трябваше му кафе, и то в големи дози, за да издържи побъркания си брат.

— Реши да се покажеш, а? — шеговито го попита Майк.

— А ти явно така и не се реши да се облечеш — отвърна му Джон.

— Няма да си правя този труд, май все пак ме харесваш такъв, хайде, признай си? — подразни го брат му.

— Майк, и на улицата ще те харесат — отвърна Джон.

— Смени си отговора, старче, но признавам, че и там ще ме харесат — каза Майк, след което нагло се завъртя. — Съмняваш ли се, че ще остана без покрив над главата си в този вид?

— Стига вече — скастри го Джон. — Дръж се като възрастен.

— Не искам — отсече Майк и повече не проговори, нито обърна внимание на брат си.

Джон отпи от кафето си и застана срещу прозореца. Гледката му позволяваше да вижда красотата на целия град. А и имаше изглед към океана. Страхотно. Майк не му говореше, което бе добре за нервите му.

ГЛАВА 3

— Джон! — извика брат му.

Джон стоеше на терасата на къщата и се опитваше да игнорира брат си. Искаше спокойствие, но му се налагаше непрестанно да търпи досадника. Бе минал само ден, в който Майк опитваше всякакви начини да докара брат си до лудост. Джон затвори очи и се остави на приятното усещане вятъра да се забива в тялото му. А той сякаш идваше, за да отнесе със себе си всичките му излишни чувства и емоции. Когато след секунди отвори отново очи, се почувства страхотно. В душата му бе останало само спокойствие. Приблужи до парапета и се вгледа в града.

Гледката, която се разкри пред него, беше уникална по рода си и той не можеше да свикне с нея. Макар че живееха в един наистина огромен град, на Джон му се струваше, че това бе най-спокойното място на света. Де да беше и дома му най-спокойното място. Мечти. И точно когато си го помисли, се появи Майк. Очите му бяха присвити, а лицето му добре показваше колко ядосан е в момента.

— Джон, защо не отговаряш? — попита го брат му.

— Не исках — просто му отвърна Джон.

Майк само го погледна с поглед казващ: „Моля ти се!“ и се доближи до него. Джон не можеше да каже, че не обича брат си. Напротив, толкова го обичаше, че винаги му прощаваше дразнещото настроение, което създаваше.

— Хайде да излезем някъде, искаш ли? — попита го Майк.

Джон въздъхна. Знаеше, че трябва да излезе с брат си, пък можеше и да е интересно. А ако не се съгласеше, Майк щеше да го тормози с часове, докато не го изнуди или по-скоро принуди да излязат.

— Хайде, ще прием нещо някъде.

— Да вървим — ентузиазира се брат му.

Двамата набързо се приготвиха и излязоха. Качиха се в колата на Джон, който подкара към най-известния клуб в града.

* * *

Вя се събуди на дивана си. Явно бе заспала доста дълбоко, а вече бе вечер. Леко се надигна и се огледа. Навсякъде в къщата цареше мрак. Изправи се стреснато и светна лампите. Това леко я успокои. Тишината около нея не ѝ харесваше. Бързо отиде в банята и пусна душа. Звукът от течащата вода бе музика за ушите ѝ. Докато се къпеше реши, че тази вечер няма да стои сама.

След душа си избра една къса черна рокля, която стигаше малко над коленете ѝ, остави перфектно правата си руса коса пусната, не сложи никакъв грим. Обу черни обувки с високи токчета и се погледна в огледалото. Образът, който я гледаше от там, бе на една красива и перфектна жена. Пое си въздух и решително излезе. Качи се в колата си, която бе купила преди време и подкара към града.

Реши да отиде в клуба, който бе посетила първата вечер, когато пристигна в града. Беше ѝ харесала обстановката и атмосферата на заведението.

След няколко минути се намираше пред мястото, паркира и се запъти към входа. Явно обаче някой не бе съгласен с нейните намерения, защото чу тих и злокобен мъжки глас. Понечи да се обърне, но в следващия миг се намери опряна и притисната на стената.

— Давай всичко, което носиш — заповяда ѝ някой.

* * *

Джон паркира колата си доста далеч от клуба. Искаше да походи, а и да накара брат си да спре да му опява, че кара бързо. Нощта бе студена, вятърът се удряше в него и го караше да потръпва. И точно преди да влязат, чу женски глас, в тона му имаше страх, но и смелост. Бързо тръгна по посока на гласа следван плътно от брат си. Майк явно не чу вика. Но това беше напълно в негов стил — той винаги бе зает да слуша собствения си глас.

Джон направи още една крачка и я видя. Висока жена, която бе притисната към стената от мъж. Тя се опитваше да се отскубне и да запази вещите си. Джон веднага разбра какво става и се спусна към

тях. Същото направи и Майк. Мъжът явно не ги бе видял и продължаваше отчаяните си опити да вземе чантата на жената. Джон се приближи и го удари. Крадецът падна на земята, но бързо се окопити, а когато видя него и Майк, бързо се изправи и побягна.

Джон не искаше да го остави да се измъкне, но жената привлече вниманието му. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за красавицата пред него. Майк обаче реагира и се затича след мъжа.

Джон стоеше пред момичето, не знаейки какво да каже. Беше наистина привлекателна.

Подаде ѝ ръката си, тя я пое и се отдели от стената. Тръгнаха към заведението и вече на светлина Джон не можеше да повярва на очите си. Жената не бе красива, тя беше прекрасна. Косата ѝ, дълга и изключително права, имаше цвета на слънцето. Кожата ѝ бе бяла, носеше черна рокля, която не само че подчертаваше извивките ѝ, но и кожата ѝ. А когато се вгледа в очите ѝ, видя океана. Очите ѝ бяха толкова сини, че му напомняха за океана, който той много обичаше. Вглеждайки се още повече в очите ѝ, той видя изумление, благодарност и липса на страх. Той ѝ се усмихна и подаде ръката си за запознанство.

— Аз съм Джон — представи се той.

Тя продължаваше да го гледа сякаш с векове или просто на него му се стори така. После се усмихна с усмивка, от която му се зави свят и пое ръката му.

— Приятно ми е, Джон. Аз съм Вея — проговори тя.

Двамата се здрависаха и с нежелание разделиха ръцете си. Никой обаче не мръдна от мястото си, стояха и се гледаха в очите безмълвни.

ГЛАВА 4

Вея гледаше мъжа пред себе си и не можеше да повярва на това, което виждаше. Той беше красив, ако изобщо можеше да го опише така. Чертите на лицето му бяха груби, косата му бе тъмна като нощта, която ги заобикаляше, очите му бяха прекрасно кафяви. Гледайки го, тя не знаеше какво да каже.

Осъзнаваше, че трябва да му благодари, че я бе спасил. Разбира се, тя можеше да се грижи сама за себе си, но си бе обещала, че повече няма да използва силите си. Той я гледаше преценяващо, сякаш и той не знаеше какво да каже. Вея му се усмихна и проговори:

— Благодаря ти за помощта, Джон.

Джон я гледаше изненадано, все едно не можеше да повярва на думите ѝ.

— За нищо, Вея — отвърна ѝ и я погледна сериозно. — Добре ли си наистина?

— Да, добре съм и с риск да се повтора, ти благодаря.

— Искаш ли да влезем? — попита Джон и посочи клуба, към който явно и двамата се бяха запътили.

Преди обаче да може да чуе отговора ѝ, се появи брат му. Дишаше тежко от дългото тичане, лицето му бе зачервено, но на него имаше усмивка. Приблужи се до тях и огледа с интерес Вея. Тя го гледаше изненадано.

— Вея, това е брат ми Майк. Майк, това е Вея — запозна ги Джон.

Майк се усмихна още по-широко и проговори:

— Приятно ми е, Вея — и подаде ръката си на жената.

— И на мен — каза тя и пое ръката му.

— Какво стана, хвана ли го? — попита с интерес Джон.

— Разбира се — засмя се брат му и оправя блузата си.

— Благодаря и на теб, Майк — проговори Вея.

— Няма защо — увери я Майк. — Ще влизаме ли?

— Да — отговориха в един глас Вея и Джон.

Майк се засмя на взаимния им отговор и тръгна напред. Джон и Вея го последваха мълчаливо. Поглеждаха се от време на време, никой обаче не каза нищо. Майк си взе питие и ги остави сами. Джон посочи едно от сепаретата и двамата с Вея седнаха.

Сепарето беше отделено, не много далеч от другите, но не и толкова близо. Можеха да си говорят за каквото си поискат, без да се безпокоят, че някой ще ги чуе. Поръчаха си питиета, а Джон огледа клуба. Беше пълно, но това не го учудваше. Потърси брат си, но от него нямаше и следа. На Джон не му беше трудно да се сети какво прави той в момента. И без да се усети, поклати глава и се усмихна. *Този негов брат*, помисли си той.

— Какво? — попита го Вея.

Джон се обърна и я погледна.

— Просто брат ми е... малко порочен — отвърна ѝ той.

— Порочен? — изненадано попита Вея.

Джон се засмя, да, той беше свикнал на прищевките на брат си, но другите хора не бяха.

— Да, порочен.

Сервитьорът донесе поръчките им и, както Джон предполагаше, мъжът не пропусна да огледа Вея и да ѝ се усмихне. Доста голяма усмивка. Това го подразни, не знаеше защо, Вея не бе негова — току-що се бяха запознали, дори не я познаваше. Но това, което виждаше му харесваше. Не беше само красотата ѝ. В нея имаше нещо толкова невинно и добро. Вея не обърна внимание на сервитьора. Когато той най-накрая реши, че е време да си тръгне и да обслужи други клиенти, Джон отпи от питието си и погледна Вея, която също отпиваше от питието си.

— От тук ли си? — попита я той.

Вея го погледна, синия ѝ поглед го караше да се чувства добре, някак си го стопляше.

— Не. Преместих се преди няколко месеца, но града ми харесва и мисля да остана — отговори му тя.

— Страхотно! — бързо каза той.

Как можеше да го каже, все пак се познаваха от буквално десет минути, питаше се. „Я се стегни!“ — скастри се сам.

— А ти от тук ли си? — попита на свой ред тя и очите ѝ показваха колко развеселена е в момента.

— Да, и не мисля да се местя скоро — проговори Джон с усмивка.

— Супер! — отвърна, без да се замисля Вея.

Двамата се спогледаха и започнаха да се смеят. Говореха си на всякакви теми и на двамата им беше приятно да са заедно. Не усещаха как времето лети, колко късно става. Просто си говореха и си поръчваха питие, без да обръщат внимание на останалите в клуба.

Бяха прекъснати от Майк, който изглеждаше много доволен, ама наистина много доволен. Седна до брат си и се засмя. Всичко в него показваше, че не си бе губил времето и че наистина е доволен от себе си. Той също си поръча напитка и се включи в разговора им. Тримата постояха още малко, но бе дошло време да си тръгват.

Станаха. Джон плати и се запътиха към изхода. Майк взе ключовете от колата и отиде да я докара. Джон погледна Вея. Искаше да я попита за още толкова много неща, но не можеше. Не и сега.

— Искаш ли да излезем утре? — попита, събрал смелост.

Тя му се усмихна, усмивка, която го стопли и му каза всичко, което му трябваше да знае.

— Разбира се! — отвърна му щастливо тя.

Двамата се разбраха къде и кога ще се срещнат. Майк пристигна. Джон изчака Вея да тръгне, скочи в колата и поеа към къщи. Джон нямаше търпение да я види отново.

ГЛАВА 5

Вея паркира колата си и с уверена крачка тръгна към вратата на дома си. Спомняше си всичко, което се бе случило през последните няколко часа. Спомни си ужаса, който бе изпитала, когато онзи мъж я притисна към стената. Спомни си успокоението, което почувства, когато видя Джон да ѝ идва на помощ. Тогава, разбира се, не го познаваше, но когато го видя, почувства нещо. А вечерта, която прекара с него в клуба, беше невероятна, говореха си за толкова неща, смееха се, а на нея не ѝ се искаше да се разделят. Оставаше ѝ само да чака следващия ден, за да може отново да го види. Отключи вратата и влезе в къщата, остави ключовете и чантата на една от масите и включи осветлението.

Цялата къща сякаш се събуди, а така тя се чувстваше по-спокойна. Събу обувките си и тръгна за чаша вода. И тогава се закова на място. Срещу нея стоеше жена, която ѝ се усмихваше нахално.

„Не, само не тя!“ — помисли си Вея. Нямахте да показва, че само при вида ѝ изтръпва, нямаше да се страхува, щеше да се бори отново, ако се наложи.

Жената продължаваше да я гледа, но не казваше нищо. Явно чакаше Вея да каже нещо. Добре, щом щяха да играят така.

— Какво правиш тук, Ема? — попита сериозно Вея.

Жената се намръщи. Вея знаеше, че не беше свикнала да ѝ се говори така, но не я интересуваше.

— Няма ли здрасти, сестричке, липсваше ми и дай да те прегърна? — рече Ема.

Вея се усмихна с горчивина. Тя наистина не мислеше, че всичко може да се оправи просто така и отново да бъдат сестри.

— Не, никога повече.

— Ех, Вея, никога не слушаш — въздъхна Ема.

— Какво искаш да кажеш? — ядосано скръсти ръце Вея.

— Казах ти, че ще те намеря, казах ти, че не можеш да си човек и не можеш да бъдеш с човек — засмя се тя и продължи: — Но

признавам, че мъжа, с който беше тази вечер, как се казваше... а, да, Джон, доста е готин. Браво на теб!

Вея пребледня. Как сестра ѝ знаеше какво бе правила тази вечер. А и за Джон. Не, нямаше да позволи отново да съсипе живота ѝ.

— Стой далеч от него — изсъска Вея.

— Стига, сестричке, да не мислиш, че ще си щастлива с този? — изненадано попита сестра ѝ.

— Да, смятам — твърдо отговори Вея.

Тогава сестра ѝ се изправи и тръгна към нея. Вея не помръдна. Бе готова на всичко, за да се защити и ако се наложи да покаже на сестра си, че вече не бе малко момиче.

— Добре, но нали помниш какво стана с Томас. Не беше хубаво — припомни ѝ Ема.

През съзнанието на Вея преминаха тежките спомени за Томас и какво му беше причинила сестра ѝ. И колкото и да се опитваше да го забрави, той винаги се появяваше в сънищата ѝ. Споменът за него я караше да се усмихва, но с този спомен вървеше и друг. Този, как сестра ѝ разбива всичко, нещо, за което Вея никога нямаше да ѝ прости.

— Първо аз ще бъда щастлива с Джон и второ искам да се махаш — заплашително рече Вея.

— Щастлива с Джон, моля ти се! — засмя се Ема. — Та той е човек, а ти си нимфа.

Вея присви очи и посочи входната врата.

— Знам това, а сега се махай.

Ема не каза нищо. Просто тръгна и с няколко сигурни крачки се озова до вратата, отвори я, но преди да излезе се обърна към помалката си сестра:

— Ти си водна нимфа, Вея, а ние не можем да бъдем с хора, много добре знаеш какво става, когато спим с мъж. Така че, сестричке, няма да ти позволя да бъдеш с този Джон — казвайки това, Ема излезе.

Вея побърза да заключи след нея и дълго време гледа навън, очаквайки да се върне.

Тя много добре знаеше какво щеше да стане, ако някога се отдадеше на мъж, но толкова искаше да е нормална. Пред очите ѝ мина образът на Томас. Беше щастлива с него, а после, когато сестра ѝ разби всичко, имаше чувството, че нямаше да понесе тази болка. Нямаше да

си позволи отново да преживее това чувство и да, щеше едновременно да защити Джон и да отмъсти за Томас.

Знаеше какво трябва да направи или по-скоро, кой трябва да призове. Беше чувала за Ейра, богинята на ответния удар. Трябваше да я призове, тя щеше да ѝ помогне. Нямахме време за губене, затова започна да приготвя нужното. Запали огън в камината и започна. След няколко минути приключи. Беше изпълнила ритуала перфектно и Ейра трябваше да се появи. Надяваше се да го направи. Седна на дивана и зачака, времето минаваше, но не се случваше нищо. Стана, трябваше да хапне нещо. Пригответи си набързо сандвич и тръгна отново към хола. Трябваше да бъде търпелива и да чака.

— Призова ме — каза женски глас.

Вея подскочи. Ейра беше тук, огледа се и я видя. Беше застанала до прозореца, дългата ѝ черна коса на идеални къдрици беше пусната свободно, а зелените ѝ очи бяха втренчени във Вея.

— Да, имам нужда от помощта ти. Ще ми помогнеш ли? — попита притеснено Вея.

— Нали за това съм тук? Кажете за какво ти е моята помощ? — проговори богинята.

Вея посочи дивана и двете се настаниха удобно. Щеше да е много дълъг и труден разговор, бе убедена Вея, но искаше Ейра да ѝ помогне. Пое си дълбоко въздух и започна да разказва.

ГЛАВА 6

Вея гледаше в очакване отговора на богинята. Какво ли щеше да стане, дали Ейра щеше да ѝ помогне?

— Това е ужасно, Вея — възмути се богинята. — Рядко нечия история може да ме разтърси така, но твоята... сестра ти не е трябвало да постъпва така.

— Ейра, знам, че е жестоко от моя страна да искам помощта ти срещу сестра си, но не искам да съсипе още веднъж живота ми.

— Не се чувствай виновна, това е нормално желание — започна Ейра. — Трябва да тръгвам, не се безпокой, всичко ще е наред.

— Добре — отвърна Вея. — Благодаря ти за помощта.

Богинята само ѝ намигна и изчезна. Вея все още не знаеше как бе имала силите да я призове, нито какво щеше да става отсега, но не съжаляваше за стореното. Погледна часовника. Беше почти четири сутринта, времето наистина беше минало бързо. Трябваше да си ляга, все пак имаше среща на следващия ден и не смяташе да я пропускат. Стана от дивана и бавно се отправи към спалнята си. Легна си с желанието денят да дойде по-бързо и отново да зърне Джон.

* * *

Джон скочи в леглото си, сърцето му биеше бясно, огледа се да види какво става, какъв беше този шум, по дяволите!

А да, скъпото му братче беше решило отново да го събужда с музика и както винаги, я слушаше толкова „тихо“, че чак не беше истина. Изсумтя и стана. Знаеше, че Майк го прави нарочно, за забавление. И явно да дразни брат си бе дефиницията му за забавление.

Ядосано се огледа за часовника си, но не го откри. Търси го навсякъде, дори на земята, и когато се предаде и се изправи, видя как часовникът стои на шкафа му. Да, явно съжителството с Майк не му

действаше добре. Разтърка сънено очи и се вторачи невярващо в часовника — осем сутринта. Музиката се усили. „О, това беше!“ — помисли и тръгна към хола. Гледката, която го посрещна беше толкова неочаквана, че Джон се почуди дали не е сбъркал къщата и мястото, на което се намира.

Брат му танцуваше с ритъма на песента и чистеше. Брат му, който не бе пипвал нищо през живота си, чистеше. Джон го гледаше объркано и за миг се зачуди дали по пътя към хола не си е ударил някъде главата.

— О, братле, ти се събуди — отбеляза Майк.

Явно всичко си беше наред, беше в правилната къща и явно това беше Майк.

— Наблюдателен си — измърмори Джон и седна на дивана.

— Много смешно, Джон — засмя се Майк, изчезна в кухнята, а когато се върна носеше чаша в ръка. — Ето ти кафе.

— Какво ти става? — Джон пое чашата.

— Нищо, реших да бъда полезен. Все пак не е лошо веднъж годишно да направя нещо по къщата — отговори Майк.

— Да не повярваш! — измърмори Джон и отпи от кафето — Страшно кафе.

— Благодаря, ти нямаше ли да излизаш днес? — попита с интерес брат му.

— Олеле, вярно — рече Джон и стана. — Отивам да се оправя.

Майк не отвърна нищо, само поклати глава и се засмя. Джон знаеше какво мисли брат му и сам се чудеше как можа, дори и за минута, да забрави за уговорката с най-прекрасната жена. Изкъпа се, облече се набързо и излезе.

Срещата им беше в едно кафене, недалеч от дома му, което в момента го устройваше много добре. Тичайки, стигна за пет минути, огледа заведението — нямаше следа от Вей. Пое си дълбоко въздух и се опита да се успокои, седна на една от масите далеч от другите хора, поръча си чаша кафе и зачака дамата си.

* * *

Вея закъсняваше, оправянето ѝ беше отнело прекалено много време. Не можа да намери обувките, които искаше и вървяха с облеклото ѝ, затова се наложи да се преоблече. Отново остави косата си пусната, сложи си малко грим и тръгна към кафенето. Беше доста далеч от дома ѝ и това я забави допълнително.

След около двацет минути беше там, паркира колата си и се огледа за Джон. Видя го седнал на една маса, оглеждайки се явно за нея. Усмихна му се, радвайки се да го види. Пое в неговата посока и с усмивка седна на мястото до него.

Лицето на Джон сияеше. Хвана ръката ѝ, докосна я с устните си и я пусна. Целувката по ръка я разтопи още повече, вече знаеше, че той беше подходящият за нея. Бързо ѝ сервираха поръчаното кафе и тя отпи жадно.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя.

— Не се притеснявай, изобщо не си закъсняла — успокои я той.

Вея му се усмихна и гледайки мъжа срещу нея, вече не съжаляваше за това, което бе направила снощи. Нямахте да позволи на сестра ѝ да ѝ го отнеме, нямаше да позволи миналото да се повтори.

Дълго стояха в заведението — смееха се, говореха си и Вея със задоволство забеляза колко си допадаха.

— Искаш ли да се разходим? — попита я Джон.

— Разбира се — отговори му нимфата.

Двамата се изправиха, Джон плати сметката и тръгнаха из улиците, хванати за ръка.

Вея се чувстваше щастлива, беше с Джон и някак си започваше да изпитва нещо силно към него. Джон я прегърна, харесваше му тя да е в ръцете му, да се обляга леко на гърдите му. Разхождаха се сгушени един в друг, говореха си, хората се обръщаха след тях да ги гледат. На тях обаче не им пукаше. Стигнаха до океана и Вея се уплаши — не можеше да контролира сетивата си, когато бе близо до водата. А и се страхуваше, че непознатият отново ще е тук и ще си пожелае друго. Джон явно не усети притеснението ѝ и така щеше да си остане, тя щеше да се преструва, че няма нищо лошо да са тук.

Седнаха на пясъка, Джон отново я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

— Ти си най-невероятният човек, когото познавам. — Гласът му беше толкова нежен.

— И ти си най-невероятният човек, когото аз съм познавала — отговори му тя.

Джон ѝ се усмихна, прокара ръка през косата ѝ, помилва нежно лицето ѝ, наведе се и я целуна. В началото целувката беше нежна, толкова плаха, но след като Джон усети отговора ѝ, я задълбочи. Вей се притисна в него, прокара пръсти по косата му, по гърба му.

Няколко часа по-късно двамата се разделиха, бяха прекарали целия ден заедно. Щяха да се видят на следващия ден, но той вече ѝ липсваше. Паркира колата и тръгна към къщата си.

— Първата целувка, колко сладко — каза женски глас зад нея.

„Не отново!“ — помисли си Вей и се обърна.

Обръщайки се, видя самодоволната усмивка на сестра си, но в очите ѝ се четеше толкова много скрита злост.

— Ема — изръмжа в отговор Вей, беше ѝ писнало сестра ѝ да я следи. — Какво искаш?

Ема не отговори нищо, тръгна към сестра си като в погледа ѝ се четеше, че нямаше да позволи на Вей да бъде щастлива.

ГЛАВА 7

Ема крачеше заплашително около нея, гледаше я ледено... всичко, което Вея искаше в момента, беше тя да се махне от тук. Да остави настрана сестра си и всичко, което ѝ причиняваше, но не можеше.

— Какво искаш? — повтори въпроса си Вея.

Сестра ѝ се засмя със злоба, звук, който накара цялото същество на нимфата да се разтрепери.

— Какво искам ли? — започна Ема. — Искам да ти припомня какво се случи в миналото ни, скъпа моя, какво ни раздели... знам, че го помниш много добре, но за мен ще бъде най-голямото удоволствие да ти го припомня. Помниш ли Том, всъщност, как да го забравиш. Беше толкова хубав, висок, мускулист, очите му бяха с най-синия цвят, който някога можеш да видиш, а косата му беше самото слънце. Той беше мечта за жените. Отгоре на всичко беше мил, добър, грижовен, забавен и всичко, което ти, мила, някога си искала.

На Вея започна да ѝ причернява. Това, което просъскваше Ема ѝ действаше като отрова, достигаща до дъното на душата ѝ. Споменът за Томас възкръсна наново в съзнанието ѝ. Толкова ѝ липсваше, толкова бе виновна за това, което му се случи.

— Спри, моля те! — примоли се тя, но сестра ѝ продължи.

— Той не само че те хареса от първия миг, в който се видяхте, той те обикна. Виждах го в очите му, беше изписано по лицето му, цялото му същество сияеше... Разбира се, той не знаеше какво си, нали това бе причината да те обикне. Обичат се само хората, Вея, ние не сме хора. Постепенно виждах как се заражда и в теб любов. Прекарваш времето си с него, често ви виждах да се смеете... ти, мила, беше щастлива, нали?

— Спри! — изплака Вея. Не можеше да понесе тежките спомени от миналото си, които никога не си отидоха, не бяха забравени.

— И тогава ти ми каза, че искаш да си с него, да му кажеш каква си, какви сме всички ние. Колко глупава беше, Вея, как можеше да си

помислиш, че ще ти позволя да ни разкриеш. Но ти го направи, нали, без аз да зная. И тогава реших да действам, видях го как се опитваше да скрие това, което знае, но не се получи. Една вечер ви наблюдавах, прегръщяхте се, целувахте се, не можех да те оставя в ръцете му. Нямах да позволя да се превърнеш в тези от вида ни, които се оставят на изкушението, затова действах. Изчаках те да си тръгнеш и го нападнах. Не беше трудно — той беше смъртен, при това мъж, лесно беше да го оплета в мрежите си. Нататък се досещаш — имах го... Ако знаеш как се наслаждавах на всичко! А след като приключихме, само да вметна, беше много добър... извадих камата си и я забих точно в сърцето му.

Сърцето на Вея биеше лудо в гърдите ѝ, беше ѝ лошо, не можеше да повярва на ушите си. Откровението на сестра ѝ беше убийствено жестоко. Вдигна безпомощно ръка, искаше милост, искаше да спре Ема. Но тя продължаваше и нямаше никакво състрадание.

— След това се върнах доволна вкъщи и те гледах как цялата сияеш от щастие. Легнах си още по-доволна и с очакване на деня, в който щеше да го намериш. Не знам как узна, че аз съм виновна, но не бях очаквала такава реакция от теб.

— Разбрах го, защото — каза с нови сили Вея — ти беше единствената, която знаеше какво става между нас. Как можа, вярвах ти, а ти разби сърцето ми!

— Предпазих те и ще го направя пак. Този, Джон, ми изглежда още по-добър от Томас. Готини ги избираш, малката.

— Стой далеч от Джон — изсъска Вея.

— Не мога — категорична беше Ема.

Вея погледна ядосано сестра си, присви очи и попита:

— Защо не ме оставиш да бъда щастлива?

Ема погледна объркано сестра си, поклати глава и рече:

— Ние не можем да бъдем щастливи. Много добре знаеш, че ако бъдеш с мъж, непрестанно ще искаш от него да бъде с теб или самата ти винаги ще искаш да бъдеш с някой мъж. Ще станеш нимфоманка, не разбираш ли?

Вея не можеше да търпи наглостта на сестра си.

— Ти си спала с мъж — извика Вея.

— Точно затова няма да допусна да направиш същото. — Ема се огледа наоколо. — Трябва да тръгвам, пак ще дойда да си поговорим.

Вей не каза нищо, което означаваше, че не гори от нетърпение да се среща със сестра си. Ема се усмихна самодоволно и си тръгна.

С последни сили Вей се прибра, заключи се и се свлече на пода. Сълзите ѝ сами бликаха от очите ѝ и мокреха лицето ѝ. В съзнанието ѝ беше Томас, усмихващ се, прегръщащ я, казвайки ѝ „Обичам те“. Сгъна коленете до гърдите си, след което подпря лицето си на тях. Остави се на тъгата и на болката от загубата.

Не можеше да го забрави, никога. Нищо и никой не можеше да ѝ отнеме спомена за онази тяхна любов, която ѝ даваше сили да става сутрин и която беше по-силна от любовта ѝ към водата. Там се беше загнездила и омразата към сестра ѝ, не можеше да повярва, че след всички тези години Ема се бе върнала, за да ѝ напомня за тежкото и трудно минало.

Нямаше да ѝ позволи да съсипе живота ѝ отново, щеше да защити и Джон. Не знаеше къде е сега богинята, но знаеше, че тя щеше да се погрижи за Ема. Но докато това станеше, с Джон не трябваше да се виждат. Намери телефона си, извади го от чантата си и набра номера на Джон. Няколко пъти прозвуча сигнал свободно, след което чу прекрасния му глас. Трябваше да го направи, но от самата мисъл всичко започваше да я боли.

— Здравей — поздрави го, опита се да си придаде небрежен глас, на който не личи, че досега е плакала.

— Здравсти — предпазливо я поздрави той. — Добре ли си?

Вей затвори очи и набрала сили и смелост започна да говори:

— Разбира се, виж, искам да ти кажа, че не можем да се видим утре — започна тя и с болка в сърцето продължи: — Нито когато и да е било, това не е за мен. Ние нямаме шанс, Джон.

От другата страна настана тишина, сякаш там нямаше никой. След това той въздъхна и проговори.

— Вей... какво?

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи, но тя овладя гласа си и твърдо отсече:

— Недей — прекъсна го тя. — Моля те, недей. Благодаря ти за времето, което ми отдели, а сега сбогом.

Вей затвори, преди да е могъл да ѝ каже каквото и да било. Сърцето я болеше, не можеше да повярва, че го бе сторила, но това беше най-добре за него. Телефонът ѝ иззвъня — беше той, тя отказа

разговора и изключи устройството. Затвори очи и се отдаде на сълзите и болката. Те като че ли само това чакаха и я погълнаха.

ГЛАВА 8

Джон все още държеше телефона си, не можеше да повярва какво се бе случило току-що. Опита се да се свърже с Вея, но тя му затвори и изключи телефона си. Мъжът затвори очи, болеше го, трябваше да се разкара от дома си, трябваше да отиде някъде, за да не може да се запъти към нея. Щеше да уважи решението ѝ, колкото и трудно да му беше.

Стана и знаеше идеално къде да отиде. Взе ключовете от колата си и излезе. Брат му никакъв го нямаше, но това беше добре. Качи се в колата си и потегли към близкия бар. Трябваше му питие, а като се замислеше — трябваша му много повече. Трябваше да забрави поне за малко всичко, което се бе случило.

Паркира пред клуба и като влезе, веднага се запъти към бара. Седна на един от столовете и си поръча уиски. Докато чакаше бармана да му даде питието му, се огледа. Клубът беше същият както всяка вечер. Изпи на екс чашата и си поръча повторно, след това направи същото и пак си поръча.

Не знаеше колко време е минало, нито колко е пил, но искаше още. Докато си поръчваше поредната чаша уиски, една жена се настани на стола до него. Джон обърна глава и я огледа, не можеше да отрече, че беше красавица. Имаше дълга черна коса, която падаше свободно по гърба ѝ, тялото ѝ беше прекрасно, лицето ѝ — нежно, не можеше да види очите ѝ, но се обзаложи, че и те, като всичко в нея, са прекрасни.

— Чаша вино, моля — поръча си тя, гласът ѝ беше мек.

— Аз съм Джон — изведнъж изтърси той.

Непознатата обърна глава към него, зелените ѝ очи се присвиха за момент и на лицето ѝ грейна усмивка.

— Приятно ми е, аз съм Ейра — отвърна.

— На мен също ми е приятно да се запознаем, Ейра — усмихна ѝ се Джон.

Поръчките им пристигнаха едновременно, Джон я наблюдаваше внимателно, беше грациозна, но имаше и нещо смуцаващо и опасно в нея. От далеч си личеше, че можеше сама да се грижи за себе си. Явно усетила интереса му, тя го погледна. Зелените ѝ, толкова прекрасни очи се врязаха в неговите. Никой не отместваше поглед, никой не казваше нищо, просто стояха един срещу друг, изучавайки се. Джон можеше да види как през лицето ѝ минаваха най-различни емоции. Той също не знаеше какво става с него. Тази жена беше нещото, което събуждаше всички страсти у него.

— Да се махаме от тук, искаш ли? — изневиделица попита Джон, явно алкохола му даваше повече смелост. Или просто причината бе в нейното предизвикателно поведение.

На лицето на жената се изписа изненада и Джон се зачуди дали тя изобщо ще му отговори. Но в следващия момент тя се усмихна игриво и отговори:

— Да вървим.

Платиха сметките си и тръгнаха заедно към изхода, качиха се в колата на Джон и тръгнаха към къщата му. Мълчаха по пътя, на моменти се гледаха, в очите и на двамата се четеше желание и нетърпение.

Джон паркира колата пред къщата си и се огледа — нито една стая не светеше. Явно брат му не беше тук, това правеше нещата доста по-лесни. Нямахше да се налага да обяснява на досадния Майк коя е тази жена. Помогна на Ейра да слезе и двамата, вече хванали се за ръце, поеха към вратата.

В хола тя застана пред него. Гледаше го с нетърпение и той не я кара да чака. Хвърли якето си на земята, бързо отиде при нея и я привлече към тялото си. Целуна я, тя бързо отвърна на целувката му. Не беше невинна или нежна целувка, беше страстна. Ейра се притисна в него още повече. Джон я вдигна и я пренесе в спалнята си, постави я бавно на леглото и я загледа. Беше много красива.

Зае се с дрехите ѝ, свали блузата ѝ и панталона ѝ, плъзна поглед по нея. Беше неустоима само по бельо, което след секунди се търкаляше на пода до неговите дрехи. Бързо се намести върху нея и започна да я целува, а Ейра обви ръце около него. Целувката се задълбочи, докато Джон прокарваше ръцете си по цялото ѝ тяло. Играеше си с гърдите ѝ, милваше корема ѝ, а тя се извиваше под него.

След няколко кратки минути, прекарани в сладка игра, той реши, че е време да бъдат заедно. Намести се и бавно навлезе в нея, оставяше я да свикне с него, усети как ноктите на ръцете ѝ се забиват в гърба му. Тя обви крака около кръста му, давайки му достъп до себе си. Джон я целуна и забърза ритъма си. Тя откликна и скоро двамата се движеха в синхрон, взимаха всичко един от друг.

* * *

Двамата лежаха и дишаха тежко, бяха задоволени и притихнали. Не знаеха какво да си кажат, бяха двама напълно непознати, осъзнаваха, че това беше само за една нощ... или може би не. На Джон му се искаше да има тази жена, още много нощи. Тя му помагаше да забрави за Вей и за неочаквания обрат в отношението ѝ към него.

— Трябва да вървя — изневиделица каза жената до него и започна да се облича.

Джон се намръщи, надигна се и се подпря на лактите си.

— Какво има? — попита я той.

Ейра го погледна с присвити очи и повтори, докато не спираше да се облича.

— Трябва да вървя. — Тя направи пауза, сякаш осмисляйки нещо. — Искаш ли утре пак?

Джон веднага разбра какво имаше предвид тя, но трябваше да бъде сигурен.

— Утре...?

— Да го направим отново? — повтори тя.

— Разбира се — отвърна той веднага.

Ейра се приближи и го целуна.

— Добре — радостно потвърди тя.

Скоро тя бе напълно готова. Бе се облякла и оправила косата си. През това време Джон я гледаше от леглото както си беше — без нищо върху себе си. Не че тя имаше нещо против. Тялото му беше страхотно, *с тези оформени мускули*, помисли си Ейра. Искаше ѝ се отново да се върне в обятията му, но не можеше. Имаше задачи, които я чакаха, трябваше да спре със забавленията и да стане делова. Джон ѝ показа

пътя до вратата, все още гол-голеничък, а тя се спря и го дари с една дълга и много страстна целувка.

— До утре и те искам пак така — каза тя и огледа тялото му.

Джон се засмя и я придърпа към себе си, като отново я целуна.

— Ти също ще си без дрехи, мила — прошепна ѝ в ухото.

Ейра се усмихна, последва последна целувка и двамата се разделиха. Джон се върна в леглото и легна изтощен, чувстваше се виновен. Ейра беше толкова по-различна от Вея. Това, което направи тази вечер беше спонтанно, но му беше и хубаво. Алкохолът показва действието си. Досега той никога не беше правил такива прибързани неща, но по дяволите — хареса му.

Харесваше му и непознатата, която нямаше никакви задръжки. И това му се случваше за първи път — да попадне на жена, готова за секс, без да знае с кого си има работа и без да е разменила и няколко думи със случайния партньор. Беше чувал, че стават такива неща, но не го вярваше. Смяташе, че това е мит и е плод на мъжко самохвалство.

Поклати глава, но беше прекалено уморен, за да се занимава още с тази тема. Затвори очи и се остави на съня, знаейки, че на следващия ден ще има ужасен махмурлук.

Но засега беше щастлив. Сънят го прегърна и той заспа с усмивка на лицето.

ГЛАВА 9

Вея беше седнала на дивана с подпряна на коленете глава и тихо плачеше. Не можеше да повярва колко се бе променила сестра ѝ. Жестокостта, с която ѝ бе напомнила миналото. Миналото, в което се бе намесила безскрупулно и събудила спомените, които сега не искаха да си отидат. Вея не искаше да си ги спомня, желаше да се обади на Джон, но не можеше. Сестра ѝ не бе добър човек, а Вея от личен опит знаеше до къде можеше да стигне Ема. Докато плачеше, без да иска, се върна в миналото си и при него. Човекът, който промени всичко в нея.

* * *

Беше доста прохладен ден, а Вея стоеше на края на една скала и гледаше морето. Бе една от малкото нимфи, които просто стояха и се любуваха на красотата на тази необятна шир. Другите или си играеха във водата, или плуваха. Вея се смееше, гледайки ги и радвайки се на живота, който имаше. Тогава някой я презърна. Вея се обърна и видя сестра си, най-важния човек в живота ѝ. Ема бе толкова различна от всичките други нимфи. Бе красива и неясна, само че нещо в погледа ѝ подсказваше колко опасна може да бъде.

Вея се усмихна на сестра си:

— Ем, как си, сестричке?

— Добре съм, слънчице. А ти как си? — И Ем се намести до нея.

— Идеално, всичко е наред — въздъхна Вея.

Ема свъси вежди и внимателно огледа сестра си.

— Случило ли се е нещо? — попита предпазливо.

— Не, разбира се — засмя се Вея. — Просто... аз... искам ми се да не сме принудени да живеем тук. В смисъл, че искам да отида някъде другаде, без да е наложително да съм близо до другите нимфи.

— Така трябва да бъде, мила. Трябва да сме заедно, да се подкрепяме, да се браним взаимно.

Вея се засмя и прегърна сестра си.

— Да се защитаваме от какво? Хората тук са дружелюбни.

— Не навсякъде са такива. А и най-важното е да опазим сърцата си само за нас и най-близките ни хора.

— Да, да, знам. Не бива да се влюбваме. Права ли съм?

Ема кимна, което не беше нужно. Вея и без това знаеше отговора, бе го чувала от сестра си над милион пъти. Изправи се, изтупа дрехите си и тръгна към плажа. Сестра ѝ веднага се озова до нея, гледайки я както винаги с изучаващ поглед.

— Не ме гледай така — предупреди я Вея.

— Понякога си много скучна.

Вея се засмя и все още загледана в Ема не видя мъжа, в който се блъсна. А това беше мъжът, който развълнува сърцето ѝ и караше самата ѝ душа да трепери. Вея помнеше деня, все едно бе вчера, в който той и цялото му семейство се бяха преместили тук. Бяха дошли с един огромен кораб, най-големия, който тя беше виждала. От онзи ден Вея не беше същата.

— Добър ден, дами — рече той и леко се поклони.

Вея се изчерви, понечи да се извини, но Ема бе тази, която отвърна:

— Добър ден, Томас.

Томас не ѝ обърна внимание, а през цялото време гледаше Вея. Притеснена от погледа му, Вея също поздрави.

— Добър ден, Том.

— Как си, Вея? — попита я той.

— Добре, а ти?

— Много добре.

Двамата се усмигнаха един на друг. Ема ги гледаше с вкаменено лице, а очите ѝ издаваха колко ядосана бе в момента.

— Може ли да ти я отнема за момент, Ема? — попита Томас.

Очите на Вея заблестяха от възнение. Ема обаче присви своите и затаи дъх. Вея знаеше мнението на сестра си за Томас, но в този момент от нищо не ѝ пукаше. Тишината се проточи, докато Вея леко бутна сестра си.

— Разбира се, но внимавай — предупреди го тя.

— Не се притеснявай — увери я той и подаде ръка на Вея.

Вея пое ръката на Том и поеха по плажа, оставяйки Ема сама.

— Днес си много красива, Вея.

— Благодаря ти, Том — смутено отвърна тя.

Двамата отново потънаха в мълчание. От време на време Вея тайно го поглеждаше. На моменти усецаше неговия поглед върху нея.

— Знаеш ли, още помня първата ни среща, ти беше първото нещо, което видях. Застанала точно на онази скала, от която виждаш всичко и която толкова обичаш. Косата ти бе пусната и се развяваше около лицето ти.

Вея го слушаше с нарастващо вълнение от думите му. Те бяха изречени с толкова любов, която накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Аз също я помня. Стоях на тази скала и те гледах напълно погълната и хипнотизирана от очите ти, сини като морето, което толкова много обичам.

Вея млъкна засрамена. Не можеше да повярва, че това признание неволно ѝ се бе изплъзнало. Той се спря, хвана брадичката ѝ и леко я повдигна. Погледна я право в очите и произнесе най-милиите и скъпи думи, които тя искаше да чуе:

— Обичам те, Вея.

Тя го гледаше безмълвно, очите ѝ се напълниха със сълзи. А душата ѝ ликуваше.

— И аз те обичам, Том.

Той се усмихна и със свободната си ръка помилва лицето ѝ.

— Може ли да те целуна?

Развълнувана, Вея кимна радостно, а той наведе глава и устните им се срещнаха. Целувката бе нежна и чувствена. Той я придърпа към себе си, а тя обви ръце около него. Остави се на чувството, което ѝ даваше тази целувка. Първата ѝ целувка, най-нежната и най-истинската.

* * *

Вея стреснато отвори очи, огледа се и след като се увери, че е сама, въздъхна успокоена. Томас го нямаше тук и нямаше да се върне. И всеки път, когато осъзнаеше този факт, намразваше още повече сестра си. Нямаше да ѝ прости, никога. Колкото и време да минаваше, той все повече ѝ липсваше и тъгата ѝ по него щеше да нараства, както

и омразата към сестра й. Вдигна ръце, избърса сълзите си и пое дълбоко дъх. Трябваше да притъпи чувствата, които идваха винаги когато си спомнеше за мъжа, който бе обикнала с цялото си сърце и душа.

ГЛАВА 10

Ейра вървеше щастлива из пустите улици. Знаеше, че има задачи за вършене, но просто не можеше да се насили да се заеме с тях, не и сега. Никога не си бе и помисляла, влизайки в онзи бар, че ще срещне толкова съблазнителен мъж. И когато той ѝ предложи да се махнат от мястото, тя изобщо не помисли, преди да приеме. Той беше изкушение, което тя искаше да има на всяка цена. Очите му я привличаха като нищо друго, тялото му беше пир не само за очите ѝ, но и за нейната собствена плът. Като богиня знаеше колко несигурни са тези неща, но искаше да продължава да се вижда с него. Да бъде поне за малко друга, а не богинята на Ответния удар.

През живота си беше виждала всичко, което беше възможно, беше помогнала на много хора, беше въздала отмъщение или в нейния случай — ответен удар.

В началото на живота си не бе искала да бъде това, което беше. Искеше задължението да откликва на всяка молба, както вещаеше Ответния удар, да не ѝ беше дадено, но баща ѝ така и не я попита. Още помнеше отдавна отминалото време, за което пишеше само в книгите. Тогава тя все още не подозираше способностите си и произхода си. Живееше в едно малко селце с майка си. Беше весело младо момиче до деня, в който се запозна с баща си. Той беше всичко друго, освен образа, който самата тя си беше изградила през годините за него. И не беше обикновен мъж, беше безсмъртен, също като нея. Развълнуваната ѝ майка ѝ го представи. Той беше Зевс, върховния Бог на всички божества. Помнеше много добре гордостта в очите му, когато я огледа. Помнеше думите му — „Имам идеалното място за теб на Олимп“. Не искаше това сега, не го искаше и тогава. Това го ядоса, но не му попречи да ѝ даде Ответния удар, след което изчезна и никога повече не се появи. Не че тя искаше той да присъства в живота ѝ.

Първоначално не почувства нищо, сякаш си беше същата, но с течение на времето всичко стана трудно и болезнено. Хората я призоваваха и тя се появяваше при тях без да има избор, не можеше да

контролира дарбата си. Слушаше историите им и им помагаше, болеше я, когато отнемаше живот, но това беше нейната същност и съдба.

С годините осъзна, че изобщо не се променяше. Когато и да се погледнеше в огледалото, виждаше едно и също младо лице.

И разбра, че нямаше да се промени, че винаги ще бъде на 23 години, или по-скоро, ще изглежда на толкова. Времето я раздели с много от хората, които обичаше и познаваше, и остана сама. Постепенно започна да контролира силите си, сама решаваше кога да отиде при желаещите помощта ѝ.

Не можеше да остане на едно място за дълго. Ако го направеше, хората започваха да я гледат странно и да шушукат зад гърба ѝ. Местеше се от място на място, без да създава приятелства, вложи цялото си съзнание в дълга си. И така, до ден-дневен беше сама с призванието си, което явно ѝ беше единственият приятел. Тя изцяло се превърна в Ответния удар, забравяйки коя е и какво желае душата ѝ.

Вървейки, Ейра осъзна, че досега не беше обичала, никога не се бе влюбвала, не знаеше какво кара хората да са готови на всичко, за да живеят с любимия човек. Но сега мислеше да пробва с Джон. Може би това щеше да е любов, или поне нещо близко до нея. Трябваше да си признае, че го харесваше прекалено много и щеше да се вижда с него, докато може. Осъзнаваше, че като богиня тя не можеше да си позволи дълга връзка с него. Той бе смъртен, неподозиращ за съществуването на такива като нея. Хората бяха спрели да вярват в тях преди много години и макар че все още се носеха истории за тях, никой не ги приемаше на сериозно.

Вече не я призоваваха случайни хора, винаги бяха същества неспособни или неискащи сами да се борят с враговете си. Или смъртни, решили, че тя е поредната лъжа, но нямащи друг избор. Беше ѝ се случвало да помага на хора, които си мислеха, че тя не съществува, но въпреки това, нямайки друг избор, я призоваваха.

Силите ѝ, които Зевс ѝ бе дал, ѝ отнеха много, но ѝ дадоха също толкова. Щастието и благодарността в очите на всички, на които бе помогнала, ѝ бяха достатъчни до днес. Сега искаше да бъде щастлива и щеше да се постарее да изпълни това си желание.

* * *

Джон се събуди от слънцето, което грееше право в очите му и не му позволяваше да спи. Опита да се скрие под завивките, но и това не помогна. Ядосано избута завивките и стана, но веднага съжали. Главата му сякаш беше огромна и го болеше ужасно, все едно някой оркестър се беше приютил в нея. Знаеше, че не трябва да пие толкова, но станалото — станало.

Дотътри се с много бавни движения до банята, взе си душ и си облече топли дрехи. Трябваше му кафе и нещо за ядене. Стигна кухнята и след минути в едната си ръка държеше чаша с топло кафе, а в другата — кроасан. Изяде го набързо и насочи цялото си внимание към кафето. Изпи една глътка, а мислите му го отведоха в спомените му от миналата вечер.

Ейра беше наистина красива жена, черната ѝ коса беше толкова мека на допир, зелените ѝ очи бяха великолепни и той се бе изгубил в тях. Макар че не я познаваше, му харесваше да е с нея и щеше да го прави, докато и двамата го искаха. Част от него искаше да се обади на Вея, но друга част от него знаеше, че е грешно, все пак вечерта бе прекарал с друга жена. „Много красива жена“ — помисли си той и отново си спомни всичко преживяно предишната вечер.

— Някой се е ухилил като палавник — каза брат му, който незнайно кога се бе появил в кухнята. — Май си бил непослушен снощи, а?

— Млъкни! — изсъска Джон.

— На Вея ѝ е излязъл късмета, а? — продължи да го дразни Майк. — Или по-скоро на теб ти е излязъл късмета.

Джон не каза нищо, погледна за миг брат си и се зае със сипването на кафе. Трябваша му огромни количества.

— Не е била Вея, нали? — попита предпазливо Майк, а когато отново не получи отговор, завъртя шеговито пръст на Джон. — Палавник!

Джон не издържа и се обърна към него с присвити очи.

— Ще те цапардосам! — заплаши го Джон.

— Може ли да е, след като ми разкажеш всичко? — обнадеждено попита Майк.

— Не, не може! Сега изчезни — ледено отвърна Джон.

Майк го гледа в продължение на няколко минути, но се въздържа да не казва нищо.

Най-накрая се отказа и отиде да се запаси с кафе. Джон знаеше колко любопитен бе брат му, но сега не му беше до обяснения. Ако трябваше да обяснява всичко, което се бе случило, трябваше да разкаже и за Вея, а не мислеше, че има сили за това точно сега.

— Коя чаша кафе ти е това? — попита Майк.

— Втора — машинално отвърна Джон.

— И пиеш толкова, защото...? — Майк отново се опита да получи информация.

Джон седна на един стол. Главата го болеше ужасно много, а разпита, който прилагаше Майк, хич не помагаше.

— Снощи прекалих с уискито — призна си Джон.

Майк погледна гордо брат си.

— Браво, брат ми — поздрави го Майк. — Време беше да разпуснеш малко и да спреш да си толкова сериозен.

Джон не му отговори. Щеше да остави брат си да се радва, поне това му дължеше за скриването на информацията. Оркестърът в главата му продължаваше да му досажда. Може би трябваше да си легне. Остави чашата и се запъти към леглото си, отпусна се в него и веднага усети аромата на Ейра. Зачака с нетърпение предстоящата вечер.

ГЛАВА 11

Вея беше взела кутия с шоколад и се опитваше да притъпи желанието си да се обади на Джон или да наминае през тях. На вратата се позвъни, тя подскочи и излетя в коридора, с надеждата това да е той. Бързо я отвори и видя Ейра да я гледа с интерес. Вея посърна и направи място на богинята да влезе.

— Май очакваше някой друг? — попита я Ейра.

— Не — отвърна ѝ Вея, — заповядай, настанявай се.

Ейра седна на дивана и се огледа.

— Съжалявам, че снощи не дойдох на призоваването ти, но имах... друга работа — рече ѝ богинята.

— Не се притеснявай за това — успокои я Вея. — Искан да поговорим за сестра ми. Мисля, че е време да действаме.

— Какво е направила? — изненадано попита Ейра.

Вея се приближи и седна до богинята.

— Снощи дойде, или по-скоро ме причака, като се прибрах — започна нимфата. — И ми припомни за някои доста болезнени спомени от миналото ми.

— Ще ги споделиш ли с мен? — предпазливо попита Ейра.

Вея мълча продължително, обмисляйки какво да направи. Не искаше отново да попада в миналото, но ако искаше Ейра да ѝ помогне, трябваше да ѝ разкаже всичко. Приблужи се и седна на дивана до богинята, пое си глътка въздух и започна:

— Всичко започна много отдавна, тогава аз и Ема бяхме не само сестри, а и най-добри приятелки. Тя беше тази, на която се доверявах напълно. Един ден се запознах с най-красивия и мил мъж на света. За мен той беше различен от всички други. Признавам си, бях привлечена от него, та кой ли не би бил, но в началото се опитвах да стоя далеч. Той имаше лице като на ангел, косата му беше самото слънце, а очите му бяха сякаш небето над главите ни. — Вея разказваше и сякаш се бе пренесла в миналото. — С времето се влюбих в него и той в мен. Бяхме щастливи заедно. Нимфа и човек — странна комбинация, нали?

Вея спря за момент. Беше погълната от спомените, от моментите на любов, които бе изпитала. Ейра я слушаше внимателно, без да я прекъсва, искаше да разбере какво бе довело до тази вражда между двете сестри. При последния им разговор Вея само ѝ бе казала, че сестра ѝ иска да принуди Вея да скъса с приятеля си. В противен случай щяла да се погрижи добре за него. Ейра знаеше какво е искала да каже непознатата за нея сестра, но тя нямаше да го позволи. Щеше да помогне на Вея.

— Искан да му кажа каква съм всъщност, коя наистина съм аз. Направих го, разбира се, след което казах на Ема, че искам да съм с него — продължи нимфата. — Бях достатъчно глупава да споделя с Ема, но нали тя беше най-близката ми и си мислех, че ще ме подкрепи, но не. Вечерта, когато ѝ го съобщих, тя изчака да си легна и заспя. После отишла при любимия ми. Не знам как го бе омаяла, вероятно с чара си на нимфа, но беше факт. Онази нощ преспала с него, а след това веднага сложила край на живота му. Това ме нарани повече от всичко друго. Аз го обичах, а тя ми го отне. А когато я попитах в очите, дори не си направи труда да ме излъже — призна ми всичко.

Вея отново спря, сълзи напиреха в очите ѝ, гняв се усещаше в цялото ѝ същество.

— Скарахме се жестоко. Аз излязох вбесена от къщи и се втурнах към дома на Томас... така се казваше той. Гледката, която заварих, довърши разбитото ми сърце. Той лежеше прекрасен в смъртта си, със забит в сърцето му нож. Аз и най-добрият му приятел се погрижихме за тялото му. Когато се прибрах, си събрах багажа. Тръгнах си и не се обърнах, спрях да си спомням, опитах се да залича болката. Първоначално се криех от Ема, но с годините спря да ми пука. Забравих какво е да си щастлив, но затова разбрах какво е истинска болка. Беше толкова отдавна, но болката не си отива. Тя е тук — в сърцето ми — проплака нимфата. — Искан си отмъщението, Ейра. Искан своя ответен удар, който да нанесеш ти. Моля те, помогни ми!

Ейра се усмихна успокоително и хвана ръцете на жената до себе си. Ръцете на нимфата бяха крехки, студени и треперещи. Ейра ги стисна леко и окуражаващо.

— Ще ти помогна, не се притеснявай за това — рече ѝ богинята. — И след като го направя, ще можеш отново да бъдеш щастлива, без

да се притесняваш за себе си или за някой друг, който може да бъде наранен от „милата“ ти сестра.

— Благодаря ти — прошепна Вея.

Ейра почувства, че имаше още нещо. С годините се бе научила да разпознава кога хората искаха да кажат още нещо, но не знаеха дали да го направят.

— Какво има? — попита Ейра.

Вея срещна погледа ѝ. На лицето на нимфата беше изписана тъга.

— Ема заплаши отново да стори нещо лошо на приятеля ми, който срещнах наскоро и откликнах на сърдечното му желание да намери жената за него. Както знаеш, ние нимфите сме длъжни да изпълним желанието на простосмъртните, когато го чуем. За да го предпазя, аз... му казах, че приключваме — проплака нимфата.

— Обичаш ли го? — попита я богинята.

Вея обхвана лицето си с ръце.

— Аз... не мисля, не съм сигурна, аз... не мога, аз... все още обичам Томас — тъжно каза Вея.

Ейра не каза нищо, само се доближи до нимфата и я прегърна. Вея се отпусна и заплака, явно рухнала напълно. Беше време Ейра да действа и да се приключи с всичко това. Постоя, докато Вея се поуспокои и стана.

— Къде отиваш? — попита я нимфата.

— Да приключа с тази история — обясни Ейра и излезе.

Точно преди богинята да изчезне от погледа на Вея, тя се надигна и извика.

— Чакай.

Ейра спря и се намръщи.

— Какво има?

Вея затвори очи, бавно издиша и рече:

— Не искам да я убиваш.

Ейра сърдито се приближи до нимфата.

— Какво? Нали затова ме призова, искаше ответния удар?! Какво стана?!

Вея отвори очи и погледна право в очите жената пред себе си.

— Тя ми е сестра, Ейра. И колкото и да ме е наранила, не мога да я осъдя на смърт. Повярвай ми, в началото го исках толкова много,

но... — Вей спря, търсеца подходящите думи. — Не мога да бъда като нея. Ако ти позволя да я убиеш, ще се превърна точно в сестра си.

Ейра постави ръка на рамото на нимфата и тихо попита:

— Сигурна ли си?

Вей кимна, убедена повече от всякога.

— Сигурна съм. Направи с нея нещо друго, но не отнемай живота ѝ. Имах достатъчно време да помисля и колкото и да ме е наранила, тя е моята по-голяма сестра. Искам да е далеч от мен, но жива.

Ейра се отдръпна от Вей.

— Няма да я убивам, а ти Вей си наистина една добра жена. Завиждам ти.

Казвайки това, богинята изчезна. Вей седна на дивана и се опита да успокои бясно биещото си сърце.

* * *

Тя гледаше жената, заради която беше тук. Нимфата не я усещаше и нямаше идея какво ѝ предстоеше. Ейра вървеше в сенките, беше се научила как да върши работата си дискретно и прецизно. Щеше да накаже тази жена, от ответния ѝ удар щеше да боли толкова, колкото самата нимфа бе предизвикала да изпита собствената ѝ сестра.

Това беше същината на Ответния удар — той връщаше болката, която жертвите му са причинили на някой невинен, но много по-силно, много по-болезнено. Притъпяваше виковете на виновниците, никой не можеше да ги чуе и да им помогне.

Ейра се придвижи бавно и безшумно. Къщата, в която живееше жертвата ѝ, беше отдалечена. Щеше да бъде лесно, нямаше да се занимава с гонене. Затвори очи и се телепортира в хола, където бе нимфата. Реакцията, която последва, беше очаквана. Нимфата, или както Вей я беше нарекла — Ема, се изправи, а на лицето ѝ се изписа уплаха.

„Колко прекрасно“ — помисли си богинята.

— Ти... ти — заекна Ема.

Ейра се взря в Ема. Явно нимфата знаеше много добре коя беше жената, която стоеше пред нея.

— Аз, да — каза злокобно богинята. — А ти, Ема, ще понесеш Ответния удар на сестра си, чрез мен.

Нимфата пребледня и понечи да побегне, но Ейра завъртя очи и я спря. Не беше трудно — просто това беше част от дарбата ѝ на богиня.

— Къде отиваш? Смяташ да бягаш, колко лошо — изсъска богинята.

— Моля те! — проплака Ема.

— Какво? — засмя се Ейра.

— Пощади ме! — примоли се нимфата.

— Ти пощади ли сестра си? — запита я богинята.

— Опитах се да я предпазя, не исках да стане като мен, исках да остане невинна, да не се превърне в това, което става с всяка нимфа, отдала се на мъж — обясни Ема.

Ейра я изгледа и за момент се замисли за собствените си емоции от току-що чутиите обяснения. Нимфата не лъжеше. Явно обичаше сестра си, но това не я оневиняваше.

— Направила си нещо непроситимо — рече богинята и се приближи към неспособната да мръдне Ема.

Ема я гледаше с широко отворени очи. Очи, в които се четеше почти животински страх. Ейра бе обещала на Вея, че няма да нарани сестра ѝ. И смяташе да изпълни това си обещание. Ответния удар винаги нараняваше така, както жертвите му са наранили. Ейра не можеше да направи нищо по въпроса, дори да пощади нимфата и да я накаже по някакъв друг начин. Докато го правеше, жертвата пак щеше да изпитва болка. С волята си пусна Ема и тя се свлече трепереща на земята. Надигна глава и погледна объркано богинята. В погледа на жертвата ѝ се четеше още по-голям страх.

— Сигурно се питаш защо не те убих, нали? — твърдо попита Ейра.

Ема гледаше богинята пред себе си и неспособна да каже каквото и да е, само кимна.

— Вея ме помоли да те оставя жива. Тя наистина е добра нимфа. Аз от своя страна бях готова да приключа с теб, но съдбата ти не зависи от мен. Докато идвах насам, си мислех какво да е наказанието ти. И повярвай ми, измислих нещо, което на теб никак няма да ти хареса.

Ема се опита да се изправи, но със силата си Ейра я задържа на земята.

— Никъде няма да ходиш! — изсъска тя. — Защото сега ще ти обясня твоето наказание.

В очите на Ема се появиха сълзи, но това не спря Ейра.

— Ще живееш на родното ви място. Много добре знам, че сега е необитаемо. Колко прекрасно, нали? — Богинята се засмя иронично и продължи: — Няма да можеш да си тръгнеш. Ще останеш завинаги там. А когато затвориш очи, ще виждаш щастieto на Вea. Няма да можеш да се намесваш и да го спреш. Това е твоето наказание.

Ема плачеше безутешно, но това не трогна Ейра.

— Отиваш там още сега!

Ейра затвори очи и след секунди бяха на мястото. Намираха се в старата къща на двете сестри. Ема се оглеждаше с ужас, докато Ейра се усмихваше злокобно.

— Постегнах я малко. Все пак не съм толкова жестока да те оставя да живееш в съборетина. Дрехите ти и нужните ти за живеене неща също са тук, макар че си безсмъртна и не се нуждаеш от много неща като смъртните. Не се опитвай да се махнеш от тук, няма да можеш. Като богиня направих заклинание, което ти го забранява. Същото, което ще ти показва сестра ти и щастieto ѝ.

Ема се огледа безмълвно. Ейра ѝ махна с ръка за сбогом и изчезна. Тъга сграбчи сърцето на нимфата. Едва сега разбра, че на този свят няма ненаказано зло. От сега нататък щеше да размишлява над прибързаните си и жестоки действия. Може би имаше и други начини да възпре сестра си от грешни постъпки. Но вече беше твърде късно. Тя осъзнаваше, че да лишиш някой от щастие е равносилно на убийство. А тя беше убила млад мъж, който още не беше видял нищо от живота, но имал нещастieto да се влюби в сестра ѝ. Бе обрекла на дълбока скръб собствената си сестра, бе отнела и правото на първа брачна нощ на влюбените. Дали зад действията ѝ не се криеше най-коварното и лошо чувство — завистта. Завиждаше на сестра си, че е дарена от най-великото и силно чувство — любовта. При това споделена. Кой ѝ даваше правото да бъде както съдник, така и изпълнител на жестоките ѝ присъди?

* * *

Богинята се телепортира при Вея и ѝ разказа какво е направила. Нимфата се разплака. Врълхлетяха я противоречиви чувства от получената вест. Имаше известна доза успокоение, но и тъга.

— Тя ми е сестра, но си го заслужи — обясни Вея. — Благодаря ти.

— За нищо — отвърна Ейра.

Ейра прегърна нимфата, виждайки, че тя има нужда от подкрепа. Все още нейната природна доброта взимаше връх над желанието ѝ за отмъщение.

* * *

Ейра беше доволна, че е помогнала на едно добро същество, виждайки изписаната на лицето ѝ благодарност. Бе свършила със задължението си и бе време да се телепортира в къщи. Трябваше да се изкъпе и преоблече.

След час беше готова. Огледа се в огледалото — беше красива, а по лицето ѝ нямаше дори и лека следа от извършеното. Доволна от вида си, взе ключовете от колата си и пое към Джон.

Паркира пред къщата и позвъни на вратата. Той отвори почти веднага и ѝ се усмихна. Тя се хвърли в обятията му и го целуна, той я повдигна и бутна вратата след тях. Целувката им беше гореща и страстна, телата им се притискаха и съвсем естествено, без да губят време, се озоваха в леглото.

Уморени от бурния секс, те лежаха прегърнати. Джон си играеше небрежно с косата ѝ, а Ейра се беше загледала в красивото му лице и изучаваше една по една правилните му черти. Колкото и да се стараеше, не намираше нито една, която да не е свършена. Беше се отпуснала и си мислеше колко много ѝ харесваше да е с него.

— Излез утре с мен — предложи ѝ той.

— Добре — веднага се съгласи тя.

Джон ѝ се усмихна и я прегърна, тя положи глава на гърдите му и заспа спокойно.

ГЛАВА 12

Вея отново беше на кея и гледаше замислено морето. Спомените ѝ се върнаха отново към Томас. Последните им дни заедно, преди сестра ѝ да ѝ го отнеме оживяха отново.

* * *

Вея седеше на любимата си скала. Бе оставила вятъра да роши косата ѝ. Затворила бе очи и слушаше шума на морето.

— Може ли да те прекъсна? — попита тих мъжки глас.

Вея веднага позна кой бе притежателят му. Отвори очи и се вгледа в Томас. Той бе най-истинското нещо, което бе имала. И сърцето ѝ бе негово. Той ѝ подаде букет с цветя. Тя го пое щастлива и мигновено ароматът от цветята я обгърна.

— Прекрасни са, благодаря ти, Том.

Томас я гледаше, а очите му светеха. Той вдигна ръка и нежно помилва лицето ѝ.

— Не са прекрасни, колкото теб.

Вея се усмихна и леко се изчерви. Не бе свикнала някой мъж да ѝ казва такива неща. Особено Томас, нали тя се бе опитвала да стои далеч от него. Но сега наистина ѝ се искаше да бъде с него, колкото и невъзможно да е това.

— Какво ти е, Вея? — попита я той.

Тя поклати глава и се приближи към него. Прегърна го силно, почувства топлината му. Ако Ема узнаеше за всичко това щеше да ѝ се развика. Вея обаче не можеше да си позволи да продължи да живее по правилата на всички нимфи. Разбира се, бе наясно какво ще се случи с нея, ако някога спи с мъж. Но ако това бе Томас, нищо не я интересуваше. Притисна се още по-силно към него и затвори очи.

— Вея, мила — прошепна ѝ Томас.

— Да, скъпи.

— Добре ли си? Всичко ли е наред? — попита я той.

Вея се намръщи и леко се отдръпна от него.

— Да, защо?

— Просто не знам, може би защото не съм свикнал да търсиш близостта ми. Преди бягаше от мен. Защо го правеше?

— Просто... аз съм едно срамежливо момиче. Може би причината е в това — излъга тя.

Том се усмихна на обяснението, наведе се и я целуна.

— Не се срамувай от мен. Никога.

— Обещавам — отвърна тя и на свой ред го попита: — Ти добре ли си?

— Разбира се, чувствам се много добре.

Вея се засмя на тона му, а той примигна изненадано. Докато двамата стояха на скалата и си говореха, чифт женски очи ги наблюдаваха — очите на Ема. Лицето на нимфата бе почервеняло, а очите ѝ издаваха колко бясна бе от това, което виждаше. Тя ги наблюдава още малко и незабелязано се оттегли. Нямаше обаче да остави нещата така, нямаше да позволи сестра ѝ да стане като другите нимфи, отдали се на мъж. Щеше да ги раздели, дори това да отнемеше години.

* * *

На другия ден Вея тръгна към къщата на Томас с уверена крачка. В ума ѝ се въртяха най-различни сцени, когато той разбереше какво съществува всъщност бе тя. Искаше да му каже, да не крие нищо от него. А и така щеше да ѝ е по-лесно да бъде себе си, когато е с него. Почука развълнувано на вратата му. Когато той ѝ отвори, ѝ се усмихна мило.

— Здравей, мила, влез.

Вея пристъпи вътре и седна на един от столовете. Томас се приближи до нея, видя колко е притеснена и я попита направо:

— Какво има?

Вея въздъхна и събрала сили, започна:

— Отдавна исках да ти кажа нещо важно за себе си. — Изчака го да кимне и продължи: — Аз не съм човек, Том. И преди да ми

кажеш, че съм луда, нека ти кажа какво съм. Аз съм нимфа. Водна нимфа. Знам, че е трудно за вярване, но е така.

Изненадан, Томас започна да ходи напред-назад. Трябваше му време да осмисли току-що чулото.

— Нимфа ли? Моля?! Да не се шегуваш или нещо подобно, защото никак не е забавно?

Вея също стана, приближи се до него и го спря.

— Не се шегувам.

— Не мога да повярвам — прошепна ѝ той.

— Не те лъжа, моля те, повярвай ми.

Томас се вгледа в очите ѝ, имащи цвѐта на морската шир и нежно помилва лицето ѝ.

— Вярвам ти.

Вея се усмихна и се хвърли в прегръдките му. Когато я освободи от прегръдката си, тя започна да му разказва всичко.

— Вея — извика ѝ някой.

Тя се обърна и видя сестра си да се задава. Бяха минали няколко часа от разговора ѝ с Томас и Вея най-накрая се чувстваше освободена от товара на тайните си.

— Здравей, Ема — поздрави я тя и двете се прегърнаха.

— Как си? — попита я Ема.

— Добре, а ти?

— Може да се каже добре.

Преди Вея да попита какво ѝ има, се появи Томас. Той се усмихна на двете жени и ги поздрави. Вея виждаше колко му бе трудно да крие тайната, която вече знаеше, особено в присъствието на Ема.

— Може ли да ти я отнема за малко, Ема? — попита той сестра ѝ.

— Няма проблем, ще се видим после, сестричке — отвърна тя, но през цялото време гледаше изпитателно Вея.

— Разбира се — вече през рамо потвърди Вея и хвана ръката на Томас.

Ема ги гледаше как се отдалечават.

Още в първия момент от появяването на Томас, тя бе разбрала, че той вече знае какво са те. Явно Вея бе събрала куража да му укаже. А колкото до Ема, тя нямаше да остави нещата така.

Когато по-късно Вея се прибра в къщи, затвори тихо входната врата и се огледа. Не виждаше сестра си и крадешком се отправи към стаята си. Стресна се, когато чу женски глас.

— Няма ли да ми кажеш „здравей“?

Вея се обърна и срещна изпълнените с любопитство очи на сестра си.

— Извинявай, мислех, че не си тук.

Вея се приближи към Ема и я прегърна.

— Здравей, сестричке — рече ѝ тя.

— Здравей, миличка.

Вея се отдръпна и леко повдигна рамене. Ема видя цветята в ръката на сестра си.

— Хубави са, кой ти ги подари?

Вея тръгна към кухнята, намери единствената им ваза, напълни я с вода и ги постави вътре.

— От Томас са — отговори най-накрая.

Ема стана и се приближи.

— Какво става между вас, Вея?

— Ние сме заедно.

— Моля!

— Обичам го, Ема и искам да съм с него завинаги.

Ема се отдръпна няколко крачки назад и изсъска:

— Ти си луда, той е просто човек.

— Знам, но това не ми пречи. Смятам да съм с него винаги и по всякакъв начин.

Ема присви заплашително очи и заговори много бавно:

— По всякакъв начин ли? Да не ми казваш, че си решила...?

— Да, и какво. Животът си е мой, последствията също, Ема...

— Няма да ти позволя, ясно ли ти е? — извика Ема.

Вея се приближи решително до сестра си и много тихо ѝ заяви:

— Не те питам, така че ме остави на мира. Ясно ли ти е, сестричке?

— Недей, не ме интересува!

Тя демонстративно се обърна и се запъти към стаята си. Ема я гледаше как се отдалечава. Бе бясна и не можеше да повярва, че сестра ѝ се държи така. Когато погледът ѝ попадна на вазата с

цветята, тя се закани: нямаше да стане така. Нямаше да позволи на Вея да го направи. Грабна един нож от масата и излезе от къщата.

Знаеше къде трябва да отиде и какво трябва да направи. След няколко минути бърз ход стигна до къщата на Томас. Почука на вратата и зачака да ѝ отвори. Той се показа почти веднага, а на лицето му се изписа изненада.

— Може ли да поговорим? — попита мило нимфата.

— Да, разбира се, заповядай — покани я той.

Тя влезе, доволна че мъжа, заради когото бе тук, не подозираше нищо.

* * *

Ема се прибра и завари Вея в креслото да я чака. Гледаше я вбесено.

— Какво има? — попита я Ема.

— Къде ходиш по това време, Ема? — отвърна на въпроса с въпрос Вея.

— Навън. Разхождах се. Знаеш, че обичам да се разхождам вечер — започна да обяснява Ема. Трябваше с нещо да отвлече вниманието на сестра си. — Цветята са много красиви — каза тя и се наведе да ги помирише.

Вея погледна вазата с цветята, които Томас ѝ бе подарил и се усмихна.

— Да, така е — съгласи се тя.

Ема се приближи и прегърна по-малката си сестра.

— Лягай си, мила. Късно е.

Вея взе вазата с цветята и се обърна към сестра си.

— Добре, но ще ги сложа в моята стая.

Преди да влезе в стаята си, се обърна към сестра си и я подкани:

— Ти също си лягай, изглеждаш уморена.

— Добре, мила.

Ема въздъхна облекчено, когато Вея затвори вратата след себе си. Супер! Сестра ѝ не бе разбрала нищо. Но тя също се нуждаеше от почивка и веднага си легна.

* * *

Непрестанно тропане по вратата събуди Вея. Тя отвори очи и още сънено видя, че вече бе ден. Тропането не преставаше, затова тя бързо стана, наметна пеньоара си и се запъти към вратата. Когато отвори, пред нея стоеше най-добрия приятел на Том.

* * *

Вея се отскубна от спомените си и изтри сълзите, които незнайно кога бяха потекли. Помнеше много добре думите, които бяха разбили сърцето ѝ. Помнеше и доволното изражение на Ема. В този ден всичко между двете бе приключило. Тя бе събрала нещата си и бе заминала, оставяйки сестра си сама. Вея не можеше да прости непростимото. А постъпката на Ема бе точно такава — непростима. Радваше се, че сега сестра ѝ бе далеч, неспособна да ѝ направи нещо.

ГЛАВА 13

Ейра се събуди до все още спящия Джон, загледа се в спокойното му лице и вдигна ръка да го помилва. Беше толкова красив и мъжествен дори и в съня си. Вече бе наясно, че много ѝ харесваше да бъде с него. Постепенно осъзна, че е щастлива и някак ѝ се искаше да остане с него завинаги, колкото и невъзможно да бе това. Явно беше влюбена. Беше дошъл и нейния ред да вкуси от любовта. Той отвори сънено кафявите си очи и вглеждайки се в тях, тя видя любов.

— Добро утро, прекрасна — прошепна ѝ той.

— Добро утро — отвърна тя.

Той се надигна и я целуна. Целувката му беше нежна в началото, после стана гореща и задълбочена. Отдадоха се един на друг. После се изкъпаха заедно, облякоха се и слязоха да закусят. Майк правеше кафе в кухнята и ококори очи като ги видя.

— Здравей, брат ми, това е Ейра. Ейра, това е брат ми — Майк — представи ги Джон.

— Приятно ми е — поздрави богинята.

— И на мен. — Майк я беше зяпнал, очарован от красотата ѝ.

Джон ѝ подаде чаша горещо кафе и наля и на себе си. Като се окопити от изненадата, Майк отново намери начин да дразни поголемия си брат. Ейра доста се забавляваше на комичната ситуация как Джон се връзва на приказките на Майк. Не можеше да отрече, че малкият имаше вродена за това дарба. Чувствайки, че вече започва да се ядосва, Джон се обърна към Ейра:

— Искаш ли да вървим?

— Разбира се — съгласи се тя и отиде в другата стая да се приготви.

Майк гледаше с любопитство брат си. Знаеше, че той се среща с някоя друга, но предполагаше, че това е само за една нощ и скоро ще се върне при Вея.

Като останаха само двамата и виждайки, че Майк се разкъсва от любопитство, Джон го попита:

— Какво има?

— Как какво? Какво стана с Вея?

— Скъсахме — безцеремонно каза Джон. — Или по-точно тя скъса с мен преди няколко дни. Тогава се запознах с Ейра, същата вечер, в която Вея ми каза, че приключваме. Отидох в бара, имах нужда да пийна нещо и Ейра беше там. За останалото се досещах сам, но се оказа, че много ми харесва да съм с нея.

Майк поклати глава и потупа брат си по гърба, толкова се радваше за него. Знаеше, че Джон не прави прибързани неща. Явно тази жена, с която бе в момента, го караше да се чувства добре и щастлив.

— Радвам се за теб. Хубава е.

— Ма-а-йк... — заплаши Джон.

— Само констатирам — засмя се по-малкия му брат.

Джон завъртя очи, каза „чао“ на брат си, извика Ейра и излязоха. Тръгнаха прегърнати по улиците, като си говореха почти за всичко — нали все още се опознаваха. Хората ги гледаха, но на тях не им пукаше. Неусетно стигнаха края на града и продължиха към морето.

— Красиво е — възхити се Ейра.

— Да, много — съгласи се и той.

Продължиха по кея, а в самия му край стоеше русокоса жена, която гледаше влюбено морето. Всеки от тях знаеше коя е тази жена, само че Джон не знаеше какво щеше да й каже. Ейра се зарадва, че я вижда навън, нямайки и понятие, че преди нея Джон бе увлечен по Вея.

— Вея — извика богинята.

— Здравей, Ейра — поздрави я нимфата като се обърна.

Джон гледаше изненадано двете жени и не можеше да повярва, че те се познават.

— Здравей, Джон — поздрави го Вея.

— Здравей, Вея — отвърна той.

Сега Ейра ги погледна изненадано.

— Познавате ли се?

Вея се усмихна. Какво ставаше тук, зачуди се Джон. Какво я бе накарало да се засмее, вместо да избухне?

— Да, това е мъжът, за който ти разказах.

— Ейра — започна нимфата, — радвам се да ви видя заедно, защото успях да изпълня своето задължение да срещна този мъж с жената на живота му.

— Какво? — едновременно попитаха Джон и Ейра.

— Знаеш ли, Джон, разбрах, че ти си този, който си пожела да срещне любовта на същото това място — започна Вея. — Преди да те призова втория път, Ейра, сестра ми се обади и ми каза, че ти и Джон се срещате. Каза ми го, за да ме нарани, но всъщност ми помогна. Аз като нимфа мога да изпълнявам сърдечни желания и да, Джон, аз съм нимфа, а Ейра е богиня.

Джон я гледаше неразбиращо. Не можеше да разбере дали Вея просто се шегува с него, или всичко това беше истина. Погледна към Ейра, която беше преbledняла и вече беше сигурен, че всичко е истина. Беше му трудно да повярва в какво се е забъркал. Обаче Вея продължи и привлече вниманието му върху себе си.

— Както и да е. Разбрах, че с моя помощ сте се запознали и това ме прави щастлива. Виждам, че си подходите. Харесва ми да ви гледам заедно и ако имате силата да си признаете, или по-скоро, ако не се страхувате да си признаете, че се обичате... — Вея спря за момент, огледа ги добре и леко се засмя. — Не се опитвайте да го отричате, ще бъдете една наистина щастлива двойка.

Нито един от двамата не бе в състояние да каже нещо. Само се погледнаха, а очите им казваха всичко, което трябваше. Без думи разбираха, че е необходимо да проведат сериозен разговор, но не тук.

Ейра отмести погледа си към жената, която ѝ бе станала приятелка. Направи няколко крачки и двете се прегърнаха.

— Благодаря ти — прошепна богинята в ухото на Вея. — Сега е мой ред да ти върна любовта.

— Правилно ли чух? — изненада се Вея. — Какво искаш да кажеш с това?

Ейра отпусна прегръдката си с нимфата. Докато отиваше за Ема, не си бе мислила само как да я накаже. Бе мислила как да върне щастието и любовта в живота на Вея. И докато въздаваше правосъдие, ѝ дойде най-добрата идея за това. Вея заслужаваше да има мъжа, който бе покорил сърцето ѝ. Този, с който да бъде завинаги. Ейра се усмихна мило на гледащата невярващо нимфа.

— Ответният удар не само отмъщава, но и връща живот. Това, че съм богиня прави нещата още по-лесни — обясни Ейра. Постави ръцете си пред гърдите си, след това ги вдигна високо над главата си, затвори очи и потъна в божествен транс.

Вея и Джон гледаха като хипнотизирани действията ѝ и не забелязаха как пред тях се въплъти Томас. Най-сетне Ейра отвори очи и се обърна към нимфата.

— Бъди щастлива, Вея, той вече е безсмъртен и нищо не може да ви раздели.

Вея беше в шок. Неочакваните събития се развиваха с бясна скорост и не ѝ даваха да си поеме дъх и да осмисли ставащото. Известно време гледеше безмълвно първата реакция на Томас и без да помръдне. Той изглеждаше дезориентиран така, сякаш се събужда от дълбок сън. Огледа се и щом видя Вея, разтвори ръцете си да я прегърне, а тя се хвърли с вик в обятията му. Той я притисна плътно към себе си и устните им се сляха. Гледката от срещата на двамата влюбени беше зашеметяваща. Имаше толкова много емоции в нея, виждаше се колко много си подхождаха. Бяха идеална двойка и по всичко личеше, че ще се обичат завинаги.

— Благодаря ти — казаха в един глас, все още прегърнали се.

— Моля, на вашите услуги — каза тя щастливо.

Двамата влюбени отново насочиха цялото си внимание един към друг. Докато Джон гледаше невярващо разиграващите се пред очите му събития, Ейра знаеше, че трябва незабавно да му обясни всичко. Тя се опасяваше как ли ще реагира той на неочакваните разкрития и дали това няма да сложи край на тяхната връзка. Сърцето ѝ се свиваше от притеснение. Толкова го обичаше. Не бе предполагала, че е възможно това чувство да е толкова силно.

— Джон... — започна тя, но той я прекъсна.

— Трябва да говорим.

Ейра кимна и двамата напуснаха кея. Тръгнаха към нейната къща — трябваше им спокойно място, на което да поговорят без някой да ги подслушва. Вървяха в пълно мълчание, всеки обзет от своите мисли.

Когато влязоха в къщата, Ейра направи кафе и покани Джон да седне. Съсредоточи се и започна своя разказ:

— Аз съм богиня, Джон. Дъщеря съм на Зевс и обикновена жена. Живях живота си като човек, докато станах на двадесет и три години.

Тогава се запознах с баща си и разбрах каква съм. Той искаше да живея на Олимп, но аз отказах. Тогава ми даде Ответния удар и станах безсмъртна. С други думи — останах завинаги на тази възраст. Оттогава започнах да помагам на хората, живеях на различни места, без да давам възможност на хората да разберат каква съм. Един ден за пръв път ме призова нимфа. Това беше ново за мен. Това беше Вея. Останалото го знаеш.

Ейра приключи с разказа си и зачака отговора на Джон. Той свъси вежди. Беше любопитен да узнае повече подробности.

— За какво те е призовала Вея? — попита с интерес.

— Трябваше да изпълня ответния удар на Вея върху сестра й. И преди да попиташ ще ти отговоря — не съм толкова жестока и не съм убила нимфата.

Джон се взираше в нея докато мислеше за всичко, което току-що бе разбрал. Тя притеснено очакваше неговата реакция. В този момент той осъзна, че я обича с цялото си сърце. Не го интересуваеше, че не му бе казала коя е. Само искаше да остане с нея и без да чака повече й призна:

— Обичам те, другото е без значение.

След това признание, сълзи напиреха в красивите зелени очи на Ейра.

— И аз те обичам. Дори не можеш да си представиш колко. Толкова се страхувах да не те загубя.

Джон стана и я целуна с дълбока, искрена и искаща целувка. Тя обви ръце около врата му и двамата се изгубиха един в друг.

ГЛАВА 14

Вея спря колата пред дома си и двамата с Томас тръгнаха към нея. Той се оглеждаше с интерес — бе живял в един съвсем различен свят. Докато Вея го чакаше да се запознае с новата обстановка, направи кафе и му подаде една чаша.

— Опитай го, ще ти хареса.

Томас пое чашата и отпи.

— Хубаво е — съгласи се той, но остави чашата на масичката и я притегли към себе си. — Разкажи ми какво прави през всичките тези години, в които бяхме разделени.

Все още невярваща, че той е при нея, Вея му се усмихна и го целуна. Той обаче чакаше отговор и тя започна да говори:

— Местех се през повечето време. Ема беше непрекъснато по петите ми. Искеше да живеея както тя иска. А аз не можех да я гледам, ненавиждах я и бягах от нея. Хората понякога ме гледаха с интерес, защото аз не се променях като тях. Това ме принуждаваше да си тръгвам. От сега нататък ще принуждава и двама ни да сменяме мястото на живеене. Но през цялото време живеех със спомените си, в които продължавах да те обичам. Ти ми липсваше ужасно много. Пролях много сълзи, но в един момент проумях, че те няма да те върнат.

— И аз те обичам, любов моя. — Той помилва лицето ѝ и се вгледа в очите ѝ. После попита: — Къде е Ема сега?

Вея се изправи и отиде до прозореца. Загледа се навън и след кратка пауза, през която обмисляше отговора си, обясни:

— Далеч от нас, много далеч. Ейра, която те върна при мен, е богинята на Ответния удар. Тя я изпрати на родното ни място, без никакъв шанс да се измъкне от там.

Томас се изправи и застана до нимфата. Беше му трудно да говори, но в този момент трябваше да бъде честен с нея. Никаква тайна не трябваше да помрачава техния по-нататъшен живот.

— Тя... и... аз... без да искам... — започна той, но Вея сложи пръст на устните му.

— Недей, знам какво е направила. Важното в момента е, че сме заедно.

Томас я придърпа в прегръдките си и страстно я целуна.

* * *

Някъде далеч от тях Джон и Ейра се бяха отпуснали в ръцете на другия. Вече наясно с чувствата си, те не се страхуваха да показват един на друг любовта си. Но един въпрос се въртеше в главата на Ейра и я измъчваше. Най-сетне тя не се стърпя и му го зададе:

— Защо си пожелал точно това?

Джон въздъхна, трябваше да разкаже мотивите си на Ейра. А и не искаше да имат тайни помежду си.

— Преди бях различен, може да се каже, че бях като Майк. Излизах всяка вечер по клубовете, не търсех нещо постоянно, просто се забавлявах. Докато не срещнах една красива и несломима жена. Знаеше какво иска и как да го получи. Тогава я пожелах, имах я, но това не ми стигаше. Започнахме да излизаме заедно, привързахме се един към друг. Или поне аз така мислех. След време, най-безцеремонно тя ме заряза заради друг. Не ми обясни нищо, но това, че е с друг ме сломи. Промених се и се превърнах в това, което съм сега. Но знаеш ли, не съжалявам, че се разделихме, тя щеше да ме докара до дъното и нямаше да мога да се измъкна.

Ейра слушаше притихнала изповедта на Джон. Без да мисли попита:

— Как се казваше?

Джон се поколеба дали да отговори, но не можеше да откаже, просто не искаше.

— Не я убивай — пошегува се той. — Казваше се Ема.

И тогава всичко за Ейра придоби смисъл. Вея й беше разказвала, че Ема знае всичко за гаджето й. Тогава Ейра не знаеше, че това е бил Джон, а Ема е нямало как да знае всичко това, ако не бе имала връзка с него. Богинята се зарадва, че бе изпратила нимфата на заточение.

Впрочем, на доста безопасно разстояние от Джон. В противен случай съдбата на Ема нямаше да е същата. Ейра се усмихна и рече:

— Няма да я убивам, но се надявам да не си я обичал.

Джон поклати глава, след което целуна жената до себе си.

— Не, не съм. Това, което изпитвах към нея не беше нищо повече от привързаност. Разбрах какво е любов, едва когато се влюбих в теб. Обичам само теб.

— И аз теб — отвърна му Ейра.

Джон се отдръпна и тихо и заплашително попита:

— А ти обичала ли си до сега? Имала ли си връзка с някого?

Ейра веднага разбра, че той ревнува и това ѝ доказваше колко я обича.

— Не. До сега никога не съм обичала, нито съм имала връзка. Е, имах мимолетни изживявания за по една нощ, но нищо сериозно.

— Може да прозвучи безсърдечно, но се радвам, че аз съм първата ти любов.

Ейра го погледна невярващо и се засмя.

— Много си лош, Джон.

Той също се засмя, но я придърпа към себе си и я целуна. Тя отвърна и двамата се оставиха на страстната целувка.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — рече непознат мъжки глас.

Двамата се откъснаха един от друг и погледнаха мъжа в стаята.

— Зевс — изсъска Ейра.

— Здравей, дъще. Здравей и на теб, смъртни човече — рече надменно величавият бог.

— Какво искаш? — попита го Ейра.

— Само да помогна — рече Зевс.

Джон и Ейра се спогледаха, изненадани от появата му и от думите му.

— И как ще го направиш? — попита Ейра.

Зевс погледна дъщеря си и се усмихна.

— Искам да си щастлива, затова ще даря този човек с безсмъртие — рече Зевс и погледна към Джон.

ЕПИЛОГ

Джон беше в новата си къща, смеейки се на брат си. Родителите им се бяха върнали и намериха синовете си живи и оцелели, след като живяха без тях. Джон така и не им беше казал, че бе станал безсмъртен и че Ейра също е такава. Осъзнаваше, че ще дойде време, когато както те, така и брат му ще се питат защо Джон не се променя. И тогава, може би, щеше да им разкрие истината.

— Ще те направя безсмъртен — каза му Зевс.

— Какво? — попитаха в един глас Джон и Ейра.

— Искам дъщеря ми да е щастлива и това ще стане, ако е с теб — започна кралят на боговете. — Ще те направя безсмъртен, за да бъдете заедно завинаги.

Последвалото не беше много приятно, но Джон го изтърпя, за да може да е с нея. Изгуби съзнание, а когато се събуди, видя Ейра да го гледа с любов. Зевс си беше отишъл, а Джон вече бе безсмъртен. Всичко след това се промени. С Ейра решиха да заживеят заедно, затова си купиха нова къща и се нанесоха веднага. Поддържаха връзка с Вея, която беше щастлива и също живееше с любовта на живота си. Томас също бе безсмъртен, което им гарантираше, че винаги ще бъдат заедно. През тази една година и Майк си бе намерил майстора в лицето на красива и опърничава жена. Направиха двойна сватба, той с Ейра и Майк с неговата любов.

— Ехо, Джон, слушаш ли ме? — изкара го от спомените му Майк.

— Да — излъга Джон.

Майк се засмя, усетил лъжата, но не каза нищо. Доста се бе променил през това време, е, от време на време отново дразнеше по-

големия си брат. Джон нямаше как да не благодари на съдбата, че живееха в различни къщи.

— Хей, момчета — чуха да ги викат два женски гласа.

Джон и Майк видяха към тях да идват две красиви жени и побързаха всеки да прегърне съпругата си. Прекараха целия ден заедно, а вечерта ги изпратиха.

— Как си? — попита го Ейра.

Джон се намръщи и леко целуна съпругата си по челото.

— Добре, защо?

— Питам, защото все още не мога да свикна, че си безсмъртен — искрено каза Ейра.

Джон отново я целуна този път нежно по устните, с толкова много любов.

— Свикни с това — прошепна ѝ той. — А ти как си?

— Добре съм — отвърна му Ейра. — Разговарях с Вея.

Джон се усмихна, през тази година Вея и Томас се бяха превърнали във верни приятели за тях. Общуваха почти всеки ден, а двете жени си звъняха постоянно и обсъждаха най-различни неща. Джон не питаше, а и Ейра щеше да му отговори, че не е негова работа. За това ги оставяше, а и се радваше, че са толкова близки и добри приятелки.

— Как е тя? — заинтригувано попита Джон.

— Добре е, с Томас са се преместили в друг град, без да се безпокоят, че някой ще ги раздели.

— Така трябва да бъде — съгласи се и той.

Ейра се надигна и го целуна, Джон отвърна на целувката като я задълбочи.

— Обичам те — прошепна ѝ между целувките.

— И аз теб — отвърна му тя.

Двамата се отдадоха един на друг, знаейки, че ще бъдат заедно винаги.

10 години по-късно

Ейра се засмя на двамата боричкащи се пред нея. Джон си играеше с малкия им син, който беше пълно копие на баща си. Външно синът им Дейвид приличаше на баща си, но характерът му беше на

Ейра. Гледайки ги, тя си спомни как преди пет години света ѝ се бе преобърнал и станал още по-прекрасно място. С Джон бяха щастливи, не само като родители, но и като двойка.

— За какво си се замислила? — попита я Джон, здраво прегърнал сина им.

— За нищо — отвърна му Ейра с усмивка и се присъедини към тях.

Прегърна малкото момче и целуна Джон. Двамата се погледнаха с цялата любов, която чувстваха един към друг. После прегърнаха сина си, целунаха го по бузите, а той се засмя, което ги накара и те да се разсмеят. Останаха там, щастливи и заедно. Желанието на Джон, изречено на плажа, бе чуто от съдбата. Бе станало тяхното съдбоносно желание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.